ISSN 1830-3668

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

C 42

Anul 50

Ediția în limba română

Comunicări şi informări

24 februarie 2007

Numărul informării

Cuprins

Pagina

IV *Informări*

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚII ŞI ORGANE ALE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție

2007/C 42/01 Ultima publicație a Curții de Justiție în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*
JO C 20, 27.1.2007 1

V *Anunțuri*

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2007/C 42/02 Cauza C-251/04: Hotărârea Curții (a doua cameră) din data de 11 ianuarie 2007 — Comisie/Republica Elenă (Neîndeplinirea obligațiilor — Articolele 1 și 2 punctul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3577/92 — Transporturi — Libertatea de a presta servicii — Cabotajul maritim — Serviciul de remorcaj în mare liberă) 2

2007/C 42/03 Cauza C-404/04 P: Hotărârea Curții (camera a doua) din 11 ianuarie 2007 — Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Comisia Comunităților Europene, Schott AG, denumită anterior Schott Glas (Recurs — Ajutoare de stat — Articolul 87 alineatul (1) CE — Promisiune contractuală de plată — Dispariția unei condiții esențiale a contractului — Motive și argumente noi — Înlocuirea motivelor — Cerere de audiere a martorilor — Criteriul creditorului privat — Motivarea hotărârii Tribunalului — Determinarea cuantumului ajutorului — Articolul 87 alineatul (3) litera (c) CE — Dreptul de a fi ascultat — Încălcarea, pentru statul membru în cauză, a drepturilor la apărare) 2

RO

(continuare în pagina următoare)

Numărul informării	Cuprins *(continuare)*	*Pagina*
2007/C 42/04	Cauza C-1/05: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din data de 9 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Länsrätten i Stockhholms län — Migrationsdomstolen — Suedia) — Yunying Jia/Migrationsverket (Libertatea de stabilire — Articolul 43 CE — Directiva 73/148/CEE — Resortisant al unui stat membru stabilit în alt stat membru — Dreptul de ședere al ascendentului soțului, aceștia, ascendentul și soțul, fiind ambii resortisanți ai unei țări terțe — Obligația acestui ascendent de a locui legal într-un stat membru, în momentul în care se alătură familiei sale în statul membru de stabilire — Dovezi care trebuie aduse pentru a fi considerat ascendent în întreținere)	3
2007/C 42/05	Cauza C-40/05: Hotărârea Curții (camera a treia) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Overklagandenamnden for Hogskolan — Suedia) — Kaj Lyyski/Umeå universitet (Libera circulație a lucrătorilor — Articolul 39 CE — Obstacole — Formare profesională — Profesori — Refuz de admitere la un curs de formare a unui candidat angajat într-o instituție școlară dintr-un alt stat membru)	3
2007/C 42/06	Cauza C-175/05: Hotărârea Curții (a șasea cameră) din 11 ianuarie 2007 — Comisia/Irlanda (Neîndeplinirea obligațiilor de către stat — Directiva 92/100/CEE — Drept de autor — Drept de închiriere și de împrumut — Drept exclusiv de împrumut public — Derogare — Condiție de remunerare — Exonerare — Domeniu de aplicare)	4
2007/C 42/07	Cauza C-183/05: Hotărârea Curții (camera a doua) din data de 11 ianuarie 2007 — Comisie/Irlanda (Neîndeplinirea obligațiilor de către stat — Directiva 92/43/CEE — Articolul 12 alineatele (1) și (2), articolul 13 alineatul (1) litera (b) și articolul 16 — Conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică)	4
2007/C 42/08	Cauza C-208/05: Hotărârea Curții (camera a treia) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare, introdusă de către Sozialgericht Berlin — Germania) — Innovative Technology Center GmbH (ITC)/Bundesagentur für Arbeit (Libera circulație a lucrătorilor — Libertatea de a presta servicii — Reglementare națională — Plata de către un stat membru a unei sume datorate unei agenții private de plasare a forței de muncă pentru o încadrare în muncă — Contract de muncă supus contribuțiilor obligatorii la bugetul asigurărilor sociale în respectivul stat membru — Restricție — Justificare — Proporționalitate)	5
2007/C 42/09	Cauza C-265/05: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din data de 16 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Cour de cassation — secția civilă — Franța) — José Perez Naranjo/Caisse régionale d'assurance maladie Nord-Picardie (Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Articolele 4 alineatul (2a), 10a și 95b — Alocație suplimentară pentru limită de vârstă — Legislație națională care impune condiția reședinței pentru acordarea acestei alocații — Prestație specială de tip necontributiv — Înscrierea în anexa IIa a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71)	5
2007/C 42/10	Cauza C-269/05: Hotărârea Curții (camera a șaptea) din data de 11 ianuarie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Elenă (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat — Articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 — Transporturi maritime — Taxe portuare aplicabile navelor de pasageri sau de mărfuri — Taxe portuare aplicabile autovehiculelor transportate de feriboturi — Discriminare)	6
2007/C 42/11	Cauza C-279/05: Hotărârea Curții (camera întâi) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către College van Beroep voor het bedrijfsleven — Țările de Jos) — Vonk Dairy Products BV/Productschap Zuivel (Agricultură — Organizarea comună a piețelor — Brânzeturi — Articolele 16-18 din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 — Restituiri la export diferențiate — Reexportare aproape imediată din țara de import — Dovada unei practici abuzive — Restituirea plății nedatorate — Articolul 3 alineatul (1) paragraful al doilea din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 — Abatere continuă sau repetată)	7

RO

2007/C 42/12 Cauza C-384/05: Hotărârea Curții (camera a patra) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare, formulată de Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — Johan Piek/Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (Lapte și produse lactate — Taxă suplimentară pe lapte — Cantitate specifică de referință — Articolul 3 punctul 1 al doilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 857/84) 7

2007/C 42/13 Cauza C-400/05: Hotărârea Curții (camera a cincea) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulate de către Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — B.A.S. Trucks BA/Staatssecretaris van Financiën (Tariful vamal comun — Nomenclatura combinată — Încadrare tarifară — Subpoziția 8704 10 — Vehicul destinat utilizării pe șantierele de construcții, pentru transportul și descărcarea materialelor, ca și circulației pe drumurile publice) 8

2007/C 42/14 Cauza C-487/06 P: Recurs introdus la 27 noiembrie 2006 de către British Aggregates Association împotriva hotărârii pronunțate la 13 septembrie 2006 în cauza T-210/02, British Aggregates Association/Comisie 8

2007/C 42/15 Cauza C-495/06 P: Recurs introdus la data de 1 decembrie 2006 de către Bart Nijs împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la data de 3 octombrie 2006 în cauza T-171/05, Bart Nijs/Curtea de Conturi 9

2007/C 42/16 Cauza C-497/06 P: Recurs introdus la data de 5 decembrie 2006 de către CAS Succhi di Frutta SpA împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la 13 septembrie 2006 în cauza T-226/01, CAS Succhi di Frutta SpA/Comisie 10

2007/C 42/17 Cauza C-500/06: Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Giudice di Pace di Genova (Italia) la data de 8 decembrie 2006 — Corporación Dermoestética SA/To Me Group Advertising Media 10

2007/C 42/18 Cauza C-501/06 P: Recurs introdus la 11 decembrie 2006 de către GlaxoSmithKline Services Unlimited, fosta Glaxo Wellcome plc împotriva hotărârii pronunțate la 27 septembrie 2006 de către Tribunalul de Primă Instanță în cauza T-168/01, GlaxoSmithKline Services Unlimited/Comisie 11

2007/C 42/19 Cauza C-504/06: Acțiune introdusă la data de 13 decembrie 2006 — Comisie/Republica Italiană 11

2007/C 42/20 Cauza C-505/06: Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Commissione tributaria regionale di Genova (Italia) la data de 12 iunie 2006 — Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova/Euricom SpA 12

2007/C 42/21 Cauza C-512/06 P: Recurs introdus la data de 18 Decembrie 2006 de către PTV Planung Transport Verkehr AG împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la 10 octombrie 2006 în cauza T-302/03, PTV Planung Transport Verkehr AG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) 12

2007/C 42/22 Cauza C-513/06 P: Recurs introdus la data de 18 decembrie 2006 de Comisie împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a patra extinsă) pronunțate la 27 septembrie 2006 în cauza T-168/01, GlaxoSmithKline Services Unlimited, fosta Glaxo Wellcome plc/Comisie 13

2007/C 42/23 Cauza C-516/06 P: Recurs introdus la data de 20 decembrie 2006 de către Comisie împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera întâi) pronunțate la data de 27 septembrie 2006 în cauza T-153/04, Ferriere Nord SpA/Comisie 14

RO

(continuare în pagina următoare)

Numărul informării	Cuprins *(continuare)*	*Pagina*
2007/C 42/24	Cauza C-517/06: Acțiune introdusă la data de 20 decembrie 2006 — Comisia/Austria	14
2007/C 42/25	Cauza C-518/06: Acțiune introdusă la data de 20 decembrie 2006 — Comisia/Italia	15
2007/C 42/26	Cauza C-521/06 P: Recurs introdus la 21 decembrie 2006 de către Athinaïki Techniki AE împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la 26 septembrie 2006 în cauza T-94/05, Athinaïki Techniki AE/Comisie	16
2007/C 42/27	Cauza C-522/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisie/Belgia	16
2007/C 42/28	Cauza C-523/06: Acțiune introdusă la data de 22 ianuarie 2006 — Comisia/Finlanda	17
2007/C 42/29	Cauza C-525/06: Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Rechtbank van koophandel Hasselt — Belgia la data de 22 decembrie 2006 — NV de Nationale Loterij/ BVBA Customer Service Agency	17
2007/C 42/30	Cauza C-526/06: Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare, depusă de către Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la data de 27 decembrie 2006 — Staatssecretaris van Financiën/ Road Air Logistics Customs BV	18
2007/C 42/31	Cauza C-528/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisia/Regatul Belgiei	18
2007/C 42/32	Cauza C-529/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisia Comunităților Europene/ Marele Ducat al Luxemburgului	18
2007/C 42/33	Cauza C-530/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisie/Italia	19
2007/C 42/34	Cauza C-531/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisia/Italia	19
2007/C 42/35	Cauza C-534/06: Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Corte suprema di cassazione (Italia) la data de 27 decembrie 2006 — Industria Lavorazione Carni Ovine/Regione Lazio	19
2007/C 42/36	Cauza C-1/07: Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare depusă de către Landgericht Siegen (Germania) la data de 3 ianuarie 2007 — acțiune penală împotriva lui Frank Weber	20
2007/C 42/37	Cauza C-4/07: Acțiune introdusă la data de 11 ianuarie 2007 — Comisia/Portugalia	20
2007/C 42/38	Cauza C-5/07: Acțiune introdusă la data de 12 ianuarie 2007 — Comisie/Republica Portugheză	20
2007/C 42/39	Cauza C-219/06: Ordonanța Președintelui Curții din data de 7 decembrie 2006 — Comisia/Luxemburg	21
	Tribunalul de Primă Instanță	
2007/C 42/40	Repartizarea judecătorilor camerelor de judecată	22
2007/C 42/41	Cauza T-365/06: Acțiune introdusă la 1 decembrie 2006 — Bateaux Mouches/OAPI — Castanet (BATEAUX MOUCHES)	23

RO

Numărul informării	Cuprins *(continuare)*	*Pagina*
2007/C 42/42	Cauza T-369/06: Acțiune introdusă la data de 7 decembrie 2006 — Holland Malt BV/Comisie	23
2007/C 42/43	Cauza T-371/06: Acțiune introdusă la data de 4 decembrie 2006 — Germania/Comisie	24
2007/C 42/44	Cauza T-372/06: Acțiune introdusă la data de 11 decembrie 2006 — Bomba Energia Getränke Vertriebs GmbH/OAPI — Eckes-Granini (Bomba)	25
2007/C 42/45	Cauza T-373/06: Acțiune introdusă la data de 13 Decembrie 2006 — Rath/OAPI/Grandel (Epican Forte)	25
2007/C 42/46	Cauza T-374/06: Acțiune introdusă la data de 13 decembrie 2006 — Matthias Rath/OAPI — Grandel (Epican)	26
2007/C 42/47	Cauza T-375/06: Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Viega/Comisie	26
2007/C 42/48	Cauza T-376/06: Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Legris Industries/Comisie	27
2007/C 42/49	Cauza T-377/06: Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Comap/Comisie	28
2007/C 42/50	Cauza T-379/06: Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Kaimer și alții/Comisie	29
2007/C 42/51	Cauza T-381/06: Acțiune introdusă la data de 15 decembrie 2006 — FRA.BO/Comisie	29
2007/C 42/52	Cauza T-382/06: Acțiune introdusă la data de 15 decembrie 2006 — Tomkins/Comisie	30
2007/C 42/53	Cauza T-391/06: Acțiune introdusă la data de 19 decembrie 2006 — Karstadt Quelle/OAPI — dm drogerie markt (S-HE)	31
2007/C 42/54	Cauza T-392/06: Acțiune introdusă la data de 20 decembrie 2006 — Union Investment Privatfonds/ OAPI — Unicre-Cartão International De Crédito (unibanco)	31
2007/C 42/55	Cauza T-394/06: Acțiune introdusă la data de 11 decembrie 2006 — Italia/Comisie	32
2007/C 42/56	Cauza T-395/06: Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Italia/Comisia	32
2007/C 42/57	Cauza T-396/06: Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Comisia/TGA Technische Gebäudeausrüstung Chemnitz	33
2007/C 42/58	Cauza T-397/06: Acțiune introdusă la 16 decembrie 2006 — DOW AgroSciences/AESA	33
2007/C 42/59	Cauza T-398/06: Acțiune introdusă la data de 15 decembrie 2006 — UniCredito Italiano/OAPI — Union Investment Privatfonds (1 Unicredito)	33
2007/C 42/60	Cauza T-399/06: Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Giropay/OAPI (GIROPAY)	34
2007/C 42/61	Cauza T-401/06: Acțiune introdusă la data de 28 decembrie 2006 — Brosmann Footwear (HK) și alții/ Consiliu	34
2007/C 42/62	Cauza T-402/06: Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Spania/Comisie	35
2007/C 42/63	Cauza T-403/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Regatul Belgiei/Comisie	36
2007/C 42/64	Cauza T-404/06 P: Recurs introdus la 22 decembrie 2006 de către Fundația europeană pentru formare împotriva hotărârii pronunțate la 26 octombrie 2006 de Tribunalul funcției publice în cauza F-1/05, Landgren/Fundația europeană pentru formare	37

RO

(continuare în pagina următoare)

Numărul informării	Cuprins *(continuare)*	*Pagina*
2007/C 42/65	Cauza T-405/06: Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Arcelor Luxembourg și alții/Comisie	37
2007/C 42/66	Cauza T-406/06: Acțiune introdusă la data de 28 decembrie 2006 — Evropaïki Dynamiki/Comisie	38
2007/C 42/67	Cauza T-407/06: Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Zhejiang Aokang Shoes/Consiliu	38
2007/C 42/68	Cauza T-408/06: Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Wenzhou Taima Shoes/Consiliu	39
2007/C 42/69	Cauza T-409/06: Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory/Consiliu	39
2007/C 42/70	Cauza T-410/06: Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Foshan City Nanhai Golden Step Industrial/Consiliu	40
2007/C 42/71	Cauza T-411/06: Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — SO.GE.L.M.A./AER	40
2007/C 42/72	Cauza T-412/06: Acțiune introdusă la data de 29 decembrie 2006 — Vitro Corporativo/OAPI — VKR Holding (Vitro)	41
2007/C 42/73	Cauza T-413/06 P: Recurs introdus la data de 22 decembrie 2006 împotriva ordonanței pronunțate la data de 9 octombrie 2006 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-53/06, Gualtieri/Comisie	42
2007/C 42/74	Cauza T-414/06 P: Recurs introdus la data de 27 decembrie 2006 de către Philippe Combescot împotriva hotărârii pronunțate la data de 19 octombrie 2006 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-114/05, Philippe Combescot/Comisie	42
2007/C 42/75	Cauza T-415/06 P: Recurs introdus la data de 29 decembrie 2006 de către De Smedt împotriva hotărârii pronunțate la 19 octombrie 2006 de Tribunalul funcției publice în cauza F-59/05, De Smedt/Comisie	43
2007/C 42/76	Cauza T-416/06: Acțiune introdusă la data de 29 decembrie 2006 — Sumitomo Chemical Agro Europe/Comisia	43
2007/C 42/77	Cauza T-4/07: Acțiune introdusă la data de 5 ianuarie 2007 — Sanofi-Aventis/OAPI — AstraZeneca (EXANTIN)	44
2007/C 42/78	Cauza T-97/06: Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din data de 1 decembrie 2006 — Neoperl/OAPI (reprezentarea unui tub sanitar)	45
	Tribunalul Funcției Publice al Uniunii Europene	
2007/C 42/79	Cauza F-92/05: Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (camera întâi) din data de 16 ianuarie 2007 — Genette/Comisie (Funcționari — Pensii — Drept la pensie dobândit anterior intrării în serviciul Comunităților — Transfer în regimul comunitar — Retragerea cererii de transfer în scopul invocării unor dispoziții mai favorabile)	46
2007/C 42/80	Cauza F-115/05: Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (prima cameră) din data de 16 ianuarie 2007 — Philippe Vienne și alții/Parlamentul european (Funcționari publici — Obligație de asistență care incumbă administrației — Refuz — Transferarea drepturilor la pensie dobândite in Belgia)	46
2007/C 42/81	Cauza F-119/05: Hotărârea Tribunalului Funcției Publice din data de 16 ianuarie 2007 — Gesner/OAPI (Funcționari — Invaliditate — Respingerea cererii de constituire a unei comisii de invaliditate)	47

RO

(continuare pe coperta 3)

Numărul informării	Cuprins *(continuare)*	*Pagina*
2007/C 42/82	Cauza F-126/05: Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (camera întâi) din data de 16 ianuarie 2007 — Borbély/Comisie (Funcționari — Rambursarea cheltuielilor — Indemnizație de instalare — Indemnizație zilnică — Cheltuieli de călătorie la intrarea în funcție — Loc de recrutare — Competență de plină jurisdicție)	47
2007/C 42/83	Cauza F-3/06: Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (camera întâi) din 16 ianuarie 2007 — Frankin și alții/Comisie (Funcționari — Obligația de asistență ce incumbă administrației — Refuz — Transferul drepturilor de pensie dobândite în Belgia)	47
2007/C 42/84	Cauza F-147/06: Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Adriana Dragoman/Comisie	48
2007/C 42/85	Cauza F-148/06: Acțiune introdusă la data de 28 decembrie 2006 — Collée/Parlamentul European	48
2007/C 42/86	Cauza F-1/07: Acțiune introdusă la 3 ianuarie 2007 — Chassagne/Comisie	49

RO

IV

(Informări)

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚII ŞI ORGANE ALE UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE

(2007/C 42/01)

Ultima publicație a Curții de Justiție în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*

JO C 20, 27.1.2007

Aceste texte sunt disponibile pe:
EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Hotărârea Curții (a doua cameră) din data de 11 ianuarie 2007 — Comisie/Republica Elenă

(Cauza C-251/04) ([1])

(Neîndeplinirea obligațiilor — Articolele 1 și 2 punctul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3577/92 — Transporturi — Libertatea de a presta servicii — Cabotajul maritim — Serviciul de remorcaj în mare liberă)

(2007/C 42/02)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Zavvos și K. Simmonson, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă (reprezentanți: A. Samoni-Rantou și S. Chala, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor — Încălcarea articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3577/92 al Consiliului, din 7 decembrie 1992, de aplicare a principiului liberei circulații a serviciilor la transporturile maritime în interiorul statelor membre (cabotaj maritim) (JO L 364, p. 7) — Reglementare națională ce rezervă navelor care arborează pavilion grec dreptul de a furniza servicii de remorcaj în mare liberă

Dispozitivul

1) *Respinge acțiunea.*

2) *Obligă Comisia Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată.*

([1]) JO C 201 din 7.8.2004.

Hotărârea Curții (camera a doua) din 11 ianuarie 2007 — Technische Glaswerke Ilmenau GmbH/Comisia Comunităților Europene, Schott AG, denumită anterior Schott Glas

(Cauza C-404/04 P) ([1])

(Recurs — Ajutoare de stat — Articolul 87 alineatul (1) CE — Promisiune contractuală de plată — Dispariția unei condiții esențiale a contractului — Motive și argumente noi — Înlocuirea motivelor — Cerere de audiere a martorilor — Criteriul creditorului privat — Motivarea hotărârii Tribunalului — Determinarea cuantumului ajutorului — Articolul 87 alineatul (3) litera (c) CE — Dreptul de a fi ascultat — Încălcarea, pentru statul membru în cauză, a drepturilor la apărare)

(2007/C 42/03)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (reprezentanți: C. Arhold și N. Wimmer, Rechtsanwälte)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: V. Di Bucci și V. Kreuschitz, agenți), Schott AG, denumită anterior Schott Glas (reprezentanți: U. Soltész, Rechtsanwalt)

Obiectul

Recurs formulat împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a cincea extinsă) din 8 iulie 2004, Technische Glaswerke Ilmenau/Comisie (T-198/01) prin care s-a respins acțiunea în anulare împotriva deciziei 2002/185/CE a Comisiei din 12 iunie 2001 referitoare la un ajutor de stat acordat de Germania în favoarea Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (Germania) (JO L 62, p. 30).

Dispozitivul

1) *Respinge recursul.*

2) *Obligă Technische Glaswerke Ilmenau GmbH să suporte, în afară de propriile cheltuieli, totalitatea cheltuielilor Comisiei Comunităților Europene aferente procedurii de urgență și prezentei judecăți.*

3) *Obligă Technische Glaswerke Ilmenau GmbH să suporte cheltuielile efectuate de Schott AG în procedura de urgență.*

4) *Obligă Schott AG să suporte propriile cheltuieli aferente prezentei proceduri.*

([1]) JO C 273 din 6.11.2004.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din data de 9 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Länsrätten i Stockhholms län — Migrationsdomstolen — Suedia) — Yunying Jia/Migrationsverket

(Cauza C-1/05) ([1])

(Libertatea de stabilire — Articolul 43 CE — Directiva 73/148/CEE — Resortisant al unui stat membru stabilit în alt stat membru — Dreptul de ședere al ascendentului soțului, aceștia, ascendentul și soțul, fiind ambii resortisanți ai unei țări terțe — Obligația acestui ascendent de a locui legal într-un stat membru, în momentul în care se alătură familiei sale în statul membru de stabilire — Dovezi care trebuie aduse pentru a fi considerat ascendent în întreținere)

(2007/C 42/04)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Länsrätten i Stockhholms län — Migrationsdomstolen

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Yunying Jia

Pârât: Migrationsverket

Obiectul

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare — Utlänningsnämnden — Interpretarea articolului 43 CE, a articolului 10 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității (JO L 257, p. 2) și a articolului 1 literele d) și b) din Directiva 73/148/CEE a Consiliului din 21 mai 1973 privind eliminarea restricțiilor de circulație și de ședere în cadrul Comunității pentru resortisanții statelor membre în materie de stabilire și de prestare de servicii (JO L 172, p. 14) — Dreptul de ședere al ascendentului soțului (ambii având naționalitatea unui stat terț) unui resortisant al unui stat membru stabilit în alt stat membru, care se află în întreținerea acestui resortisant — Obligația acestui ascendent de a locui legal într-un stat membru, în momentul în care se alătură familiei sale — Dovezi care trebuie aduse pentru a fi considerat ascendent în întreținere

Dispozitivul

1) *Dreptul comunitar, în lumina hotărârii din 23 septembrie 2003, Akrich (C-109/01), nu obligă statele membre să supună acordarea dreptului de ședere unui resortisant dintr-o țară terță, membru al familiei unui resortisant comunitar care a făcut uz de libertatea de circulație, condiției ca acest membru al familiei să fi locuit legal, în prealabil, într-un alt stat membru.*

2) *Articolul 1 alineatul (1) litera d) din Directiva 73/148/CEE a Consiliului din 21 mai 1973 privind eliminarea restricțiilor de circulație și ședere în cadrul Comunității pentru resortisanții statelor membre în materie de stabilire și de prestare de servicii trebuie interpretat în sensul că, prin „[aflați] în întreținerea [acestora]" se înțelege, pentru membrul familiei unui resortisant comunitar stabilit într-un alt stat membru în înțelesul articolului 43 CE, faptul de a necesita sprijinul material al acestui resortisant sau al soțului acestuia pentru a face față nevoilor de bază în statul de origine sau de proveniență a acestui membru al familiei, în momentul în care solicită să se alăture respectivului resortisant. Articolul 6 litera b) din aceeași directivă trebuie interpretat în sensul că dovada necesității unui sprijin material poate fi făcută prin orice mijloc potrivit, iar angajamentul resortisantului comunitar sau al soțului acestuia de a lua în întreținere acest membru al familiei poate să nu fie privit ca stabilind existența unei situații de dependență reală a acestuia.*

([1]) JO C 57 din 5.3.2005.

Hotărârea Curții (camera a treia) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Overklagandenamnden for Hogskolan — Suedia) — Kaj Lyyski/Umeå universitet

(Cauza C-40/05) ([1])

(Libera circulație a lucrătorilor — Articolul 39 CE — Obstacole — Formare profesională — Profesori — Refuz de admitere la un curs de formare a unui candidat angajat într-o instituție școlară dintr-un alt stat membru)

(2007/C 42/05)

Limba de procedură: suedeză

Instanța de trimitere

Overklagandenamnden for Hogskolan

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Kaj Lyyski

Pârâtă: Umeå universitet

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Överklagandenämnden för högskolan (Comisia de contestații din învățământul superior) — Interpretarea dreptului comunitar și în special a articolului 12 CE — Acțiune de formare profesională care vizează acoperirea unui deficit de profesori calificați într-un stat membru și care se adresează profesorilor angajați în instituții școlare, pentru a le permite să dobândească calificările necesare pentru a beneficia de un contract pe durată nedeterminată — Refuz de admitere a unui candidat resortisant al acestui stat membru, însă angajat într-o instituție școlară dintr-un alt stat membru

Dispozitivul

Dreptul comunitar nu se opune ca o reglementare națională, care organizează cu titlu provizoriu o formare destinată să satisfacă pe termen scurt cererea de profesori calificați într-un stat membru, să solicite candidaților la această formare să fie angajați într-o instituție școlară a acelui stat, sub rezerva totuși ca punerea în aplicare a acestei reglementări să nu aibă drept consecință excluderea de principiu a oricărei candidaturi a unui profesor care nu este angajat într-o astfel de instituție, excludere care să intervină fără examinarea prealabilă și individuală a valorii acelei candidaturi, în special în privința aptitudinilor persoanei în cauză și a posibilității de a controla partea practică a formării primite de acesta din urmă sau eventual de a-l scuti de aceasta.

([1]) JO C 93 din 16.4.2005.

Hotărârea Curții (a şasea cameră) din 11 ianuarie 2007 — Comisia/Irlanda

(Cauza C-175/05) ([1])

(Neîndeplinirea obligațiilor de către stat — Directiva 92/100/CEE — Drept de autor — Drept de închiriere și de împrumut — Drept exclusiv de împrumut public — Derogare — Condiție de remunerare — Exonerare — Domeniu de aplicare)

(2007/C 42/06)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Shotter și W. Wils, agenți)

Pârâtă: Irlanda (reprezentanți: D. O'Hagan, agent, E. Regan SC, J. Gormley, Advisory Counsel)

Intervenient în interesul pârâtei: Regatul Spaniei (reprezentant: I. del Cuvillo Contreras, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către stat — Încălcarea articolelor 1 și 5 din Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 346, p. 6) — Derogare de la dreptul exclusiv de împrumut public — Domeniu de aplicare

Dispozitivul

1) *Exonerând toate categoriile de entități publice de împrumut, în sensul Directivei 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale, de obligația de remunerare a autorilor pentru împrumuturile efectuate de acestea, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în baza articolelor 1 și 5 din această directivă.*

2) *Irlanda este obligată la plata cheltuielilor de judecată.*

3) *Regatul Spaniei suportă propriile sale cheltuieli.*

([1]) JO C 155 din 25.6.2005.

Hotărârea Curții (camera a doua) din data de 11 ianuarie 2007 — Comisie/Irlanda

(Cauza C-183/05) ([1])

(Neîndeplinirea obligațiilor de către stat — Directiva 92/43/CEE — Articolul 12 alineatele (1) și (2), articolul 13 alineatul (1) litera (b) și articolul 16 — Conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică)

(2007/C 42/07)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. van Beek, agent, M. Wemaëre, avocat)

Pârâtă: Irlanda (reprezentant: D. O'Hagan, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către stat — Transpunere greșită a articolului 12 alineatele (1) și (2), a articolului 13 alineatul (1) litera (b) și a articolului 16 din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, p. 7)

Dispozitivul

1) — *Prin neadoptarea tuturor măsurilor specifice necesare pentru a pune în aplicare în mod eficace sistemul de protecție riguroasă prevăzut la articolul 12 alineatul (1) din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică,*

— *prin menținerea dispozițiilor articolului 23 alineatul (7) literele (a)-(c) din legea privind fauna și flora sălbatică (Wildlife Act) din 1976, în versiunea rezultând din legea de modificare [Wildlife (Amendment) Act] din 2000, care nu sunt conforme cu cele ale articolului 12 alineatul (1) și ale articolului 16 din Directiva 92/43,*

Irlanda nu s-a conformat respectivelor articole din această directivă și nu și-a îndeplinit obligațiile care îi reveneau în temeiul acesteia.

2) *Obligă Irlanda la plata cheltuielilor de judecată.*

([1]) JO C 182, 23.7.2005.

Hotărârea Curții (camera a treia) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare, introdusă de către Sozialgericht Berlin — Germania) — Innovative Technology Center GmbH (ITC)/ Bundesagentur für Arbeit

(Cauza C-208/05) ([1])

(Libera circulație a lucrătorilor — Libertatea de a presta servicii — Reglementare națională — Plata de către un stat membru a unei sume datorate unei agenții private de plasare a forței de muncă pentru o încadrare în muncă — Contract de muncă supus contribuțiilor obligatorii la bugetul asigurărilor sociale în respectivul stat membru — Restricție — Justificare — Proporționalitate)

(2007/C 42/08)

Limba de procedură: germană

Instanța de trimitere

Sozialgericht Berlin

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Innovative Technology Center GmbH (ITC)

Pârâtă: Bundesagentur für Arbeit

Obiectul

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare — Sozialgericht Berlin — Interpretarea articolelor 18, 39, 49, 50 și 87 din Tratatul CE, precum și a articolelor 3 și 7 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului, din data de 15 octombrie 1968, privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității — Legislație națională prin care se instituie subvenții pentru societățile private de plasare a forței de muncă în cazul în care persoana în căutarea unui loc de muncă încheie un contract de muncă ce atrage afilierea la sistemul de securitate socială — Excludere în cazul încheierii unui contract de muncă cu un angajator situat pe teritoriul unui alt stat membru

Dispozitivul

1) *Articolele 39 CE, 49 CE și 50 CE se opun ca o reglementare națională, cum este articolul 421 litera (g) alineatul (1), teza a doua din cartea III din Codul de securitate socială german, să prevadă că plata, de către un stat membru în favoarea unei agenții de plasare a forței de muncă, a unei sume datorate acestei agenții de către o persoană în căutarea unui loc de muncă pentru plasarea în muncă a acesteia din urmă, este afectată de condiția ca încadrarea în muncă prin intermediar să fie supusă la plata contribuțiilor obligatorii la bugetul asigurărilor sociale pe teritoriul acestui stat.*

2) *În măsura în care dispune de o marjă de apreciere în dreptul intern, este de competența instanței naționale să interpreteze și să aplice o dispoziție de drept intern în conformitate cu exigențele dreptului comunitar, și, în cazul în care o astfel de interpretare conformă nu este posibilă, atunci când sunt în cauză dispoziții ale tratatului CE care conferă particularilor drepturi pe care le pot invoca în fața justiției și pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze, să nu aplice o normă de drept contrară dispozițiilor menționate.*

([1]) JO C 171 din 9.7.2005.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din data de 16 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Cour de cassation — secția civilă — Franța) — José Perez Naranjo/Caisse régionale d'assurance maladie Nord-Picardie

(Cauza C-265/05) ([1])

(Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Articolele 4 alineatul (2a), 10a și 95b — Alocație suplimentară pentru limită de vârstă — Legislație națională care impune condiția reședinței pentru acordarea acestei alocații — Prestație specială de tip necontributiv — Înscrierea în anexa IIa a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71)

(2007/C 42/09)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation — secția civilă

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: José Perez Naranjo

Pârâtă: Caisse régionale d'assurance maladie Nord-Picardie

Obiectul

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare — Cour de cassation — Secția civilă — Paris — Interpretarea articolelor 4 alineatul (2a), 10a, 19 alineatul (1) și 95b din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971, privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p.2), așa cum a fost modificat — Legislație națională care impune condiția reședinței pentru acordarea alocației suplimentare din Fondul Național de Solidaritate — Noțiunea de prestație specială de tip necontributiv — Înscrierea alocației în anexa IIa a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71

Dispozitivul

O prestație precum alocația suplimentară, menționată în anexa IIa, sub titlul „Franța" a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971, privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea sa modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996, constituie o prestație specială. Examinarea modului de finanțare al acestei alocații suplimentare pe baza elementelor din dosarul înaintat Curții demonstrează absența unei legături care poate fi identificată cu suficientă certitudine între contribuția socială generală și prestația în cauză, ceea ce conduce la concluzia că alocația suplimentară are un caracter necontributiv. Cu toate acestea, instanța de trimitere are sarcina să verifice exactitatea elementelor enunțate la punctele 48-52 din prezenta hotărâre, pentru a stabili în mod definitiv caracterul contributiv sau necontributiv al acestei prestații.

([1]) JO C 217 din 3.9.2005.

Hotărârea Curții (camera a șaptea) din data de 11 ianuarie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Elenă

(Cauza C-269/05) ([1])

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat — Articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 — Transporturi maritime — Taxe portuare aplicabile navelor de pasageri sau de mărfuri — Taxe portuare aplicabile autovehiculelor transportate de feriboturi — Discriminare)

(2007/C 42/10)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Zavvos și K. Simonsson, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă (reprezentant: E. Skandalou, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat — Încălcarea articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 al Consiliului din 22 decembrie 1986 de aplicare a principiului libertății de a presta servicii în transporturile maritime între state membre și între state membre și țări terțe (JO L 378, p. 1) — Taxe portuare aplicabile navelor de pasageri sau de mărfuri — Aplicarea unei cote de taxare inferioare navelor care circulă între porturi situate pe teritoriul național — Taxe portuare aplicabile vehiculelor transportate de bacurile de transport al vehiculelor — Taxă care nu se aplică vehiculelor care circulă între porturi situate pe teritoriul național

Dispozitivul

1) *Prin menținerea în vigoare:*

— *a drepturilor portuare aplicabile navelor de pasageri (incluzând navele de croazieră) sau navelor de mărfuri, de intrare în radă, de acostare și de ancoraj în porturile Pireu și Salonic, mai reduse atunci când transportul este efectuat între două porturi de pe teritoriul național decât atunci când transportul este internațional;*

— *a drepturilor în favoarea fondurilor organismelor portuare constituite ca societăți pe acțiuni potrivit legii nr. 2932/2001 și ale porturilor Pireu și Salonic, percepute vehiculelor la îmbarcarea pe feriboturi care efectuează curse internaționale, în timp ce astfel de drepturi nu sunt percepute pentru cursele între porturile grecești;*

— *a dreptului municipalităților, pe teritoriul cărora funcționează porturile, de a percepe redevențe pentru vehiculele care se îmbarcă pe feriboturi având ca destinație porturi străine.*

Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 al Consiliului din 22 decembrie 1986 de aplicare a principiului libertății de a presta servicii în transporturile maritime între state membre și între state membre și țări terțe.

2) *Obligă Republica Elenă la plata cheltuielilor de judecată.*

([1]) JO C 229 din 17.9.2005.

Hotărârea Curții (camera întâi) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către College van Beroep voor het bedrijfsleven — Țările de Jos) — Vonk Dairy Products BV/Productschap Zuivel

(Cauza C-279/05) ([1])

(Agricultură — Organizarea comună a piețelor — Brânzeturi — Articolele 16-18 din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 — Restituiri la export diferențiate — Reexportare aproape imediată din țara de import — Dovada unei practici abuzive — Restituirea plății nedatorate — Articolul 3 alineatul (1) paragraful al doilea din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 — Abatere continuă sau repetată)

(2007/C 42/11)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Vonk Dairy Products BV

Pârât: Productschap Zuivel

Obiectul

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Interpretarea articolelor 16-18 din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 351, p.1), în versiunea în vigoare la momentul faptelor — Interpretarea articolului 3 alineatul (1) paragraful al doilea din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, p. 1) — Restituiri diferențiate nedatorate în caz de reexportare abuzivă de către exportator — Determinarea criteriilor care permit să se concluzioneze în acest sens — Abatere continuă sau repetată

Dispozitivul

1) *În cadrul unei proceduri de retragere și de recuperare a restituirilor la export diferențiate care au fost plătite cu titlu definitiv în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, constatarea caracterului nedatorat al restituirilor respective trebuie susținută de dovada unei practici abuzive a exportatorului, făcută conform regulilor de drept național.*

2) *În sensul articolului 3 alineatul (1) paragraful al doilea din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, o abatere este continuă sau repetată atunci când este comisă de un operator comunitar care obține avantaje economice dintr-un ansamblu de operațiuni similare care încalcă aceeași dispoziție de drept comunitar. Faptul că abaterea privește o parte relativ redusă din ansamblul operațiunilor realizate într-o perioadă determinată și că operațiunile pentru care abaterea s-a constatat vizează întotdeauna loturi diferite nu are incidență în această privință.*

([1]) JO C 257, 15.10.2005.

Hotărârea Curții (camera a patra) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare, formulată de Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — Johan Piek/Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Cauza C-384/05) ([1])

(Lapte și produse lactate — Taxă suplimentară pe lapte — Cantitate specifică de referință — Articolul 3 punctul 1 al doilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 857/84)

(2007/C 42/12)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Johan Piek

Pârât: Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

Obiectul

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare — Hoge Raad der Nederlanden — Interpretarea articolului 3 punctul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 857/84 al Consiliului din 31 martie 1984 privind regulile generale pentru aplicarea taxei prevăzute la articolul 5c din Regulamentul (CEE) nr. 804/68 în sectorul laptelui și produselor lactate (JO L 90, p. 13) — Determinarea cantităților de referință scutite de taxă — Măsură națională care prevede atribuirea cantităților specifice de referință producătorilor care au făcut investiții, fie în cadrul, fie în afara unui plan de dezvoltare, în perioada 1 septembrie 1981-31 martie 1984 — Compatibilitate cu normele comunitare referitoare la perioada 1 ianuarie 1981-31 martie 1984

Dispozitivul

Articolul 3 punctul 1 al doilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 857/84 al Consiliului din 31 martie 1984 privind regulile generale pentru aplicarea taxei prevăzute la articolul 5c din Regulamentul (CEE) nr. 804/68 în sectorul laptelui și produselor lactate trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum aceea din acțiunea principală care restrânge categoria producătorilor de lapte care pot beneficia de o cantitate specifică de referință la acei producători care au contractat obligații de investiții după 1 septembrie 1981, dar înainte de 1 martie 1984.

([1]) JO C 330, 24.12.2005.

Hotărârea Curții (camera a cincea) din data de 11 ianuarie 2007 (cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulate de către Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — B.A.S. Trucks BA/Staatssecretaris van Financiën

(Cauza C-400/05) ([1])

(Tariful vamal comun — Nomenclatura combinată — Încadrare tarifară — Subpoziția 8704 10 — Vehicul destinat utilizării pe șantierele de construcții, pentru transportul și descărcarea materialelor, ca și circulației pe drumurile publice)

(2007/C 42/13)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: B.A.S. Trucks BV

Pârâtă: Staatssecretaris van Financiën

Obiectul

Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare — Hoge Raad der Nederlanden — Încadrarea tarifară a unui vehicul destinat utilizării pe șantierele de construcții, pentru transportul și descărcarea materialelor, ca și circulației pe drumurile publice — Posibilitatea de a fi clasificat sau nu la subpoziția 8704 10 ca „autobasculantă concepută pentru a fi utilizată în afara drumurilor publice"

Dispozitivul

Subpoziția 8704 10 din Nomenclatura combinată cuprinsă în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind nomenclatura tarifară și statistică și tariful vamal comun, modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2261/98 al Comisiei din 26 octombrie 1998 trebuie interpretată în sensul că fac obiectul acesteia autobasculantele concepute special și cu în principal pentru a fi utilizate în afara drumurilor publice asfaltate. Împrejurarea că unele dintre aceste autobasculante sunt prevăzute cu dotări ce le permit ca, în secundar, să circule pe drumurile publice asfaltate, nu constituie un impediment cât privește clasificarea lor ca autobasculante în temeiul subpoziției în speță.

([1]) JO C 36 din 11.2.2006.

Recurs introdus la 27 noiembrie 2006 de către British Aggregates Association împotriva hotărârii pronunțate la 13 septembrie 2006 în cauza T-210/02, British Aggregates Association/Comisie

(Cauza C-487/06 P)

(2007/C 42/14)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: British Aggregates Association (reprezentanți: C. Pouncey, Solicitor, L. Van den Hende, advocaat)

Celelalte părți din proces: Comisia Comunităților Europene, Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord

Concluziile recurentei:

— anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță din 13 septembrie 2006 în cauza T-210/02;

— anularea deciziei Comisiei C(2002) 1478fin din 24 aprilie 2002 „Ajutorul de Stat N863/01 — Regatul Unit/Aggregates Levy", cu excepția scutirii acordate pentru Irlanda de Nord; și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată în recurs și în cauza T-210/02 a Tribunalului de Primă Instanță.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă faptul că hotărârea Tribunalului de Primă Instanță atacată ar trebui anulată pentru următoarele motive:

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit, deoarece a afirmat existența unui ajutor de stat într-un mod subiectiv;

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit deoarece a făcut diferență între situația AGL și cea în cauza Adria-Wien Pipeline ([1]), atunci când a evaluat selectivitatea;

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit atunci când a acceptat faptul ca taxa de mediu este neselectivă întrucât se aplică unui sector anume, fără să ceară sau să ofere o definiție clară a acelui sector;

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit deoarece a aplicat restrictivul „standard al revizuirii" la decizia Comisiei;

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit în evaluarea „naturii și a schemei generale" a AGL și în ceea ce privește problema scutirii în cazul exportului;

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit deoarece a confirmat că nu există nicio obligație a Comisiei de a iniția o procedură formală de investigare;

— Tribunalul de Primă Instanță a greșit deoarece a considerat că decizia contestată este suficient motivată.

([1]) [2001] ECR I-8365.

Recurs introdus la data de 1 decembrie 2006 de către Bart Nijs împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la data de 3 octombrie 2006 în cauza T-171/05, Bart Nijs/Curtea de Conturi

(Cauza C-495/06 P)

(2007/C 42/15)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Bart Nijs (reprezentant: F. Rollinger, avocat)

Cealaltă parte în proces: Curtea de Conturi a Comunităților Europene

Concluziile recurentei

— declararea recursului ca admisibil și fondat;

— revizuirea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) din 3 octombrie 2006, în cauza T-171/05, Bart Nijs/Curtea de Conturi;

— anularea deciziilor care au făcut obiectul cererii introductive în cauza T-171/05, în special decizia stabilind cu titlu definitiv raportul de evaluare a reclamantului pentru exercițiul 2003 și decizia de promovare a doamnei Y în postul de revizor al unității olandeze din cadrul Serviciului de Traduceri al Curții de Conturi în 2004;

— admiterea cererii în despăgubiri pentru prejudiciul suferit până la concurența pierderii de venit cauzate recurentului în comparație cu situația în care s-ar fi aflat dacă ar fi fost promovat;

— condamnarea Curții de Conturi la plata cheltuielilor de judecată angajate cu ocazia contestației, a celor două cereri de aplicare a unor măsuri provizorii și a recursului în speță.

Motivele și principalele argumente

În recursul declarat, recurentul reproșează în principal Tribunalului a fi omis să se pronunțe asupra celui de-al nouălea capăt al cererii, referitor la nerespectarea, de către AIPN, a obligației ce îi revenea de a comunica de îndată către OLAF cazurile de intimidare și de fraudă semnalate la regimul comunitar al pensiilor de invaliditate. Or, dacă s-ar fi procedat la o astfel de examinare, aceasta ar fi scos în evidență mai multe nereguli comise de către AIPN, în special exercitarea ilegală a unor funcții superioare, în regim de interimat, de către doamna Y, ca și exercitarea ilegală a funcțiilor sale de către superiorul recurentului. De asemenea, faptul că AIPN nu a avizat Comitetul de Apel de interesul personal deținut de superiorii celor doi funcționari în cauză în evaluarea activității acestora, impietează asupra valabilității raportului definitiv de evaluare al recurentului.

Recurentul contestă, în al doilea rând, decizia Tribunalului potrivit căreia el nu ar fi propus nici un element de probă prin care să demonstreze exactitudinea pretenției conform căreia doamna Y a fost chemată să exercite în regim de interimat funcția de revizor sau, cel puțin, să confere un caracter plauzibil unei asemenea afirmații. Pe de o parte, în fapt, recurentul nu cunoștea existența acestui interimat în martie 2003, aflând despre acesta doi ani mai târziu, astfel încât acesta constituie un element de fapt nou ce justifică admisibilitatea memoriului său introdus la 16 decembrie 2005. Pe de altă parte, cele unsprezece capete invocate în cererea introductivă, departe de a infirma teza interimatului ilegal, conduc, dimpotrivă, la coroborarea acesteia întru totul. Or, Tribunalul nu s-a pronunțat asupra niciunuia dintre aceste capete de cerere și și-a fondat judecata pe un singur temei, neinvocat de către recurent.

În final, recurentul susține că deciziile de a nu fi promovat el însuși și cea de privind promovarea doamnei Y trebuie analizate ca o hotărâre unică și indivizibilă care a fost luată cu mult înainte de data oficială indicată de acestea, anume la momentul aplicării articolului 7, alineatul (2) din Statut cu efect asupra carierei doamnei Y în toamna anului 2003, și că decizia de a o promova pe aceasta din urmă constituie un act prejudiciabil recurentului fiindcă modifică situația sa juridică și constituie totodată un abuz de autoritate, o sancțiune simulată și o măsură discriminatorie la adresa sa.

Recurs introdus la data de 5 decembrie 2006 de către CAS Succhi di Frutta SpA împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la 13 septembrie 2006 în cauza T-226/01, CAS Succhi di Frutta SpA/Comisie

(Cauza C-497/06 P)

(2007/C 42/16)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: CAS Succhi di Frutta SpA (reprezentanți: F. Sciaudone, R. Sciaudone și D. Fioretti, avvocati)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentei

— casarea hotărârii recurate și retrimiterea cauzei la Tribunalul de Primă Instanță spre rejudecare pe baza instrucțiunilor emise de către Curte;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată angajate în prezentul proces, precum și a celor rezultate din procedura cauzei T-226/01.

Motivele și principalele argumente

Motivele de recurs împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pot fi grupate în patru categorii, ce privesc: semnificația hotărârii Comisia/CAS (cauza C-496/99 P); înlocuirea fructelor; coeficienții de echivalare; cheltuielile efectuate în apărarea drepturilor recurentei.

În ceea ce privește semnificația hotărârii pronunțate în cauza Comisia/CAS (cauza C-496/99 P), recurenta susține: denaturarea și greșita interpretare a argumentelor formulate de recurentă cu privire la relevanța hotărârii pronunțate în cauza Comisia/CAS, în cadrul procedurii T-226/01; încălcarea principiului autorității de lucru judecat; schimbarea naturii acțiunii în despăgubiri în cadrul hotărârii pronunțate în cauza Comisia/CAS; comiterea unei erori în interpretarea condițiilor de formulare a acțiunii în despăgubiri.

Cu privire la înlocuirea fructelor, recurenta învederează: lipsa de motivare a prejudiciului suferit prin înlocuirea fructelor și comiterea unei erori vădite în aprecierea concluziilor formulate de recurentă asupra ilegalității procedurii de adjudecare; comiterea unei erori în privința aprecierii semnificației juridice a înlocuirii fructelor în cadrul procedurii de adjudecare; încălcarea principiului autorității de lucru judecat cu privire la momentul la care s-a cunoscut cu certitudine înlocuirea fructelor; denaturarea mijloacelor de probă din dosar, și greșita apreciere a beneficiilor aduse de înlocuirea fructelor și de cunoașterea acestui fapt începând cu martie 1996; încălcarea regulilor de procedură, vădita denaturare a mijloacelor de probă, precum și încălcarea principiilor generale referitoare la sarcina probei.

Cu privire la coeficienții de echivalare, recurenta învederează: greșita apreciere a cantității de fructe avută în vedere la calculul prejudiciului.

În fine, cu privire la cheltuielile efectuate în apărarea drepturilor sale, recurenta susține: încălcarea principiului despăgubirii pentru prejudiciul cauzat de efectuarea cheltuielilor cu asistența tehnică și juridică și încălcarea principiului reparării prejudiciului cauzat de cheltuielile de participare la procedura de atribuire a contractului.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Giudice di Pace di Genova (Italia) la data de 8 decembrie 2006 — Corporación Dermoestética SA/To Me Group Advertising Media

(Cauza C-500/06)

(2007/C 42/17)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Giudice di Pace di Genova

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Corporación Dermoestética SA

Pârât: To Me Group Advertising Media

Întrebările preliminare

1) Sunt în conformitate cu art. 49 din Tratatul CE o dispoziție legală națională precum cea prevăzută de art. 4, 5 și 9 Bis din Legea 175 din 1992 și de Decretul Ministrului nr. 657 din 16 septembrie 1994 și/sau practicile administrative care interzic publicitatea TV cu difuzare națională a tratamentelor medico-chirurgicale desfășurate în unități medicale private autorizate în acest scop, deși aceeași publicitate este autorizată la canale de televiziune cu difuzare locală și care, impun în același timp pentru difuzarea acestei publicități, o limită a cheltuielilor cu publicitatea echivalentă cu cinci procente din venitul declarat în anul precedent?

2) Sunt în conformitate cu art. 43 din Tratatul CE o dispoziție legală națională precum cea prevăzută de art. 4, 5 și 9 Bis din Legea 175 din 1992 și de Decretul Ministrului nr. 657/1994 și/sau practicile administrative care interzic publicitatea TV cu difuzare națională a tratamentelor medico-chirurgicale desfășurate în unități private autorizate în acest scop, deși această publicitate este autorizată la canale de televiziune cu difuzare locală și care, impun în același timp pentru acest ultim tip de difuzare, obținerea unei autorizații prealabile emisă de fiecare primărie, după consultarea prealabilă a ordinului profesional teritorial de referință, precum și o limită de cheltuială cu publicitatea echivalentă cu cinci procente din venitul declarat pentru anul precedent?

3) Este contrară art. 43 și/sau 49 din Tratatul CE condiționarea difuzării publicității informative privind tratamentele medico-chirurgicale de natură estetică efectuate în unități medicale private autorizate în acest scop, de obținerea unei autorizări prealabile suplimentare din partea autorităților administrative locale și/sau a ordinelor profesionale?

4) Prin adoptarea unui cod deontologic ce prevede limite cu privire la publicitatea profesiilor medicale, precum și a unei practici privind interpretarea cadrului normativ în vigoare cu privire la publicitatea medicală, cadru normativ care este foarte restrictiv cu privire la dreptul medicilor de a face publicitate asupra activității proprii, ambele dispoziții fiind obligatorii pentru toți medicii, Federația națională a ordinelor medicilor (FNOMCEO) și ordinele medicilor asociați au limitat concurența dincolo de limitele admise de dispozițiile legale naționale relevante și au încălcat art. 81 alineatul (1) Tratatul CE?

5) Practica interpretativă adoptată de FNOMCEO contravine, în orice caz, art. 3 litera (g), 4, 98, 10, 81 și eventual 86 din Tratatul CE, în condițiile în care această practică este permisă de o dispoziție legală națională care solicită ordinelor teritoriale competente verificarea transparenței și veridicității mesajelor publicitare ale medicilor, fără a indica criteriile și modalitățile în exercitarea acestei competențe?

Recurs introdus la 11 decembrie 2006 de către GlaxoSmithKline Services Unlimited, fosta Glaxo Wellcome plc împotriva hotărârii pronunțate la 27 septembrie 2006 de către Tribunalul de Primă Instanță în cauza T-168/01, GlaxoSmithKline Services Unlimited/Comisie

(Cauza C-501/06 P)

(2007/C 42/18)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: GlaxoSmithKline Services Unlimited, fosta Glaxo Wellcome plc (reprezentanți: I. Forrester QC, J. Venit, member of the New York Bar, S. Martínez Lage, abogado, A. Komninos, Δικηγόρος, A. Schulz, Rechtsanwalt)

Celelalte părți din proces: Comisia Comunităților Europene, European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, Spain Pharma, SA, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar)

Concluziile recurentei

— anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță privind respingerea cererii GSK de anulare a articolului 1 din decizia contestată sau luarea oricărei alte măsuri legale ce se impune;

— plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă faptul că hotărârea recurată, de respingere a cererii de anulare a articolului 1 din decizia contestată, trebuie anulată pentru următoarele motive:

— Tribunalul de Primă Instanță a stabilit în mod greșit că termenii generali de vânzare produc efecte anticompetitive apreciabile și că astfel încalcă articolul 81 alineatul (1) CE, nefăcând o evaluare corectă a contextului legal și economic existent. Mai mult, (i) competiția prețului din cadrul mărcii la care se referă Tribunalul în hotărârea sa este ea însăși rezultatul unei denaturări a pieței și (ii) Tribunalul se bazează pe presupuse avantaje marginale de care consumatorii finali din țările importatoare ar putea beneficia prin participarea angrosiștilor din Spania la competiția din cadrul mărcii;

— Tribunalul nu era competent să statueze în fapt privind posibilul efect asupra pacienților și a celor care plătesc pentru medicamentele lor, dată fiind lipsa unui temei pentru o astfel de concluzie din contestata decizie a Comisiei.

Acțiune introdusă la data de 13 decembrie 2006 — Comisie/Republica Italiană

(Cauza C-504/06)

(2007/C 42/19)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Pignataro-Nolin și I. Kaufmann-Bühler, agents)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— Să se constate că prin incorecta transpunere în dreptul italian a prevederilor articolului 3 alineatul (1) din Directiva 92/57/CEE ([1]) a Consiliului din 24 iunie 1992 privind cerințele minime de securitate și sănătate care se aplică pe șantierele temporare sau mobile [a opta directivă specială în sensul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 89/391/CEE ([2])], Republica Italiană nu și-a respectat obligațiile impuse de directiva sus-menționată;

— obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

În sistemul de drept italian, activitatea șantierelor cu un volum de muncă mai mic de 200 de oameni-zi, care nu îndeplinesc lucrările prevăzute la anexa II a directivei, este reglementată numai de dispozițiile în materie de coordonare prevăzute la articolul 7 din Decretul nr. 626/1994. Acesta impune însă numai o obligație generală de cooperare și coordonare între angajatorii care, în cadrul aceleiași întreprinderi sau unități de producție, contractează societăți de antrepriză sau lucrători independenți. Ca atare, dispozițiile concrete și detaliate din Directiva 92/57/CEE referitoare la necesitatea coordonării în stadiile de elaborare a proiectului lucrării și de execuție a lucrării nu pot fi considerate ca transpuse corespunzător prin articolul din decretul menționat.

([1]) JO L 245, p. 6.
([2]) JO L 183, p. 1.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Commissione tributaria regionale di Genova (Italia) la data de 12 iunie 2006 — Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova/Euricom SpA

(Cauza C-505/06)

(2007/C 42/20)

Limba de procedură: italiană

Instanța de trimitere

Commissione tributaria regionale di Genova (Italia)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova

Pârâtă: Euricom SpA

Întrebările preliminare

1) dacă articolul 216 din C.V.C. trebuie interpretat în sensul că acesta se aplică în mod exclusiv produselor obținute în regim de perfecționare activă care încorporează mărfuri extracomunitare sau dacă este o sursă a obligației vamale de sine stătătoare, justificată de cerința de a nu conferi o dublă scutire de taxe;

2) dacă, în cadrul unei operațiuni de perfecționare activă, efectuată cu modalitatea specifică a exportului anticipat și a reimportului prin echivalent (EX — 1M), articolul 115 alineatele (1) și (3) din C.V.C. și normele corelative de aplicare conținute în Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 ([1]) guvernează în orice caz dobândirea statutului vamal de mărfuri comunitare și beneficiul acordării corespunzătoare a unei scutiri de taxe vamale la import pentru produsul reimportat dintre cele exportate anterior ca originare din Italia sau dacă asemenea norme nu își găsesc aplicarea în cazul operațiunii anterior menționate, pentru bunurile litigioase și despre care s-a făcut vorbire în preambul, și privesc exporturile anticipate către state cu care Comunitatea europeană a încheiat acorduri corespunzătoare;

3) în speță, faptul că articolul 15 alineatul 3, citat mai sus, prevede că mărfurile obiect al reimportului dobândesc statutul vamal al mărfurilor comunitare exportate în mod anticipat, are efect ori nu asupra operațiunii concrete, în special asupra originii comunitare a orezului național exportat anticipat. În măsura în care răspunsul la această chestiune va fi pozitiv, se solicită a se stabili care va fi raportul între regimul vamal al perfecționării active și regulile de origine prevăzute de Codul Vamal Comunitar și de către Acordurile cu statele ECE;

4) dacă articolul 15 alineatul (2) din Acordurile dintre Comunitatea Europeană și statele ECE, prin care se stabilește că interdicția restituirii taxelor vamale relative la materiile prime neoriginare utilizate la fabricarea produselor exportate cu certificatul EUR 1 (eliberat de către o autoritate vamală comunitară), nu își găsește aplicare dacă astfel de produse sunt în schimb destinate consumului intern, trebuie interpretat în sensul că lipsește articolul 216 C.V.C. de orice efect util.

([1]) JO L 302, p. 1.

Recurs introdus la data de 18 Decembrie 2006 de către PTV Planung Transport Verkehr AG împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la 10 octombrie 2006 în cauza T-302/03, PTV Planung Transport Verkehr AG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-512/06 P)

(2007/C 42/21)

Limba de procedură: germană

Părțile

Recurentă: PTV Planung Transport Verkehr AG (reprezentant: Dr. F. Nielsen, Rechtsanwalt)

Cealaltă parte în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne

Concluziile recurentei

— anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene (camera a doua) din 10 octombrie 2006 (în cauza T-302/03);

— obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 10 octombrie 2006 încalcă articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ([1]). Tribunalul de Primă Instanță a admis în mod eronat existența unei „legături concrete și nemijlocite“ între marca „map&guide“ și produsul „Software pentru calculator“, respectiv serviciul intitulat „Elaborare de programe pentru calculator“, și faptul că marca „map&guide“ permite o „identificare nemijlocită“ a acestui produs și a acestui serviciu (punctul 40 din hotărâre). În continuare, Tribunalul de Primă Instanță prezumă, în mod eronat din punct de vedere juridic, că marca „map&guide“ permite publicului larg „să stabilească, imediat și fără alte considerații, o legătură nemijlocită între acesta și produsul Software pentru calculator, respectiv serviciul Elaborare de programe pentru calculator, care au rolul de hartă (a orașului) și de ghid (turistic)“ (punctul 47 din hotărâre). În sfârșit se afirmă în cuprinsul hotărârii că în cadrul clasei de produse „Software pentru calculator“ și al clasei de servicii „Elaborare de programe pentru calculator“ se găsesc și produse, respectiv servicii, a căror funcție consistă în reprezentarea de hărți (ale orașului) și de ghiduri (turistice).

Interpretarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 de către Tribunalul de Primă Instanță este incorectă. Contrar soluției reținute de Tribunalul de Primă Instanță, marca menționată nu este lipsită de caracter distinctiv. Ea nu este nici descriptivă. O „legătură concretă și nemijlocită“ ca și o „identificare nemijlocită“ nu poate fi presupusă decât în condițiile în care ar fi avută în vedere o noțiune care desemnează în mod direct produsul sau serviciul sau care descrie caracteristicile inerente produsului sau serviciului respectiv. Aceasta nu este valabil pentru marca „map&guide“. Ea nu desemnează în mod direct nici produsul „Software pentru calculator“, nici serviciul „Elaborare de programe pentru calculator“, nici nu comportă vreo expresie legată nemijlocit de caracteristicile esențiale ale produsului sau serviciului. Publicul nu are posibilitatea „să stabilească, imediat și fără alte considerații, o legătură nemijlocită cu produsul «Software pentru calculator« și cu serviciul intitulat «Elaborare de programe pentru calculator«, care au rolul de hartă (a orașului) respectiv de ghid (turistic)“. De asemenea, nici serviciul „Elaborare de programe pentru calculator“, nici produsul „Software pentru calculator“ nu dispun de funcția de „reprezentare“ a unei hărți (a orașului) sau a unui ghid (turistic).

Legătura pe care Tribunalul de Primă Instanță a identificat-o între marca „map&guide“ și produsul concret „Software pentru calculator“, respectiv serviciul concret „Elaborare de programe pentru calculator“ nu exista la origine, ci este produsul unor construcții intelectuale ulterioare.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 11, p. 1).

Recurs introdus la data de 18 decembrie 2006 de Comisie împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera a patra extinsă) pronunțate la 27 septembrie 2006 în cauza T-168/01, GlaxoSmithKline Services Unlimited, fosta Glaxo Wellcome plc/Comisie

(Cauza C-513/06 P)

(2007/C 42/22)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: T. Cristoforou, F. Castillo de la Torre și Gippini Fournier, agenți)

Celelalte părți în proces: European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), Bundesverband der Arzneimittel — Importeure eV, Spain Pharma SA, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), GlaxoSmithKline Services Unlimited, fosta Glaxo Welcome plc

Concluziile recurentei

Recurenta solicită Curții:

— anularea punctelor 1 și 3-5 din dispozitivul hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pronunțate în 27 septembrie 2006 în cauza T-168/01, GlaxoSmithKline Services Ltd./Comisia Comunităților Europene;

— pronunțarea hotărârii definitive în cauză în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii în anulare din cauza T-168/01;

— obligarea reclamantei din cauza T-168/01 la plata către Comisie a cheltuielilor de judecată efectuate în acea cauză și în prezentul recurs.

Motivele și principalele argumente

Comisia este de acord cu concluziile Tribunalului de Primă Instanță în ceea ce privește motivarea hotărârii contestate, existența unui acord între întreprinderi, pretinsul abuz de putere și pretinsa încălcare a principiului subsidiarității și a articolului 43 din Tratatul CE.

Comisia contestă raționamentul Tribunalului de Primă Instanță în ceea ce privește partea din hotărâre referitoare la existența unui „efect“ anticoncurențial. Comisia susține că analiza Tribunalului care confirmă existența „efectelor“ restrictive reprezintă, în realitate, analiza „obiectului“ restrictiv al acordului ținând seama în mod corespunzător de contextul legal și economic. Aceasta ar fi trebuit să conducă Tribunalul la confirmarea constatărilor Deciziei în sensul că acel acord a avut un obiect anticoncurențial. Referitor la celelalte constatări privind „efectele“, Comisia are serioase obiecții, în special în ceea ce privește: definirea pieței relevante, respingerea constatărilor Comisiei în cadrul articolului 81 alineatul (1) litera d) cu argumentația eronată din punct de vedere juridic în sensul că prețurile diferite erau practicate pe piețe geografice diferite, și alte constatări din hotărâre în cadrul cărora Tribunalul înlocuiește evaluarea situației economice și de

fapt făcută de Comisie cu propria evaluare, procedeu care nu este permis în cadrul controlului judecătoresc. Cu toate acestea, deoarece împărtășește concluziile finale la care a ajuns Tribunalul, mai exact faptul că acordul în cauză produce efecte anticoncurențiale, Comisia nu intenționează la acest moment să invoce motive de recurs împotriva acestei părți din hotărâre.

Prezentul recurs cuprinde două categorii de motive. Prima categorie se referă la constatările referitoare la articolul 81 alineatul (1) și în principal la erorile de drept și denaturările în interpretarea și aplicarea noțiunii de „obiect" în sensul dispozițiilor în cauză, precum și la multiplele denaturări, erori de drept, inconsecvențe sau contradicții cuprinse în considerente în legătura cu „contextul legal și economic" al acordului. A doua categorie se referă la constatările făcute în legătură cu articolul 81 alineatul (3): înainte de toate acelea privind prima condiție cuprinsă de acest articol, dar și neexaminarea altor câteva condiții.

Recurs introdus la data de 20 decembrie 2006 de către Comisie împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (camera întâi) pronunțate la data de 27 septembrie 2006 în cauza T-153/04, Ferriere Nord SpA/Comisie

(Cauza C-516/06 P)

(2007/C 42/23)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: V. Di Bucci și F. Amato, agenti)

Cealaltă parte în proces: Ferriere Nord SpA

Concluziile recurentei

— Casarea hotărârii recurate, în partea care declară admisibilă acțiunea în anulare introdusă de societatea Ferriere Nord împotriva scrisorii Comisiei din 5 februarie 2004 și împotriva faxului transmis de Comisie în 13 aprilie 2004;

— Declararea inadmisibilă și deci respingerea acțiunii în anulare introdusă în primă instanță de către societatea Ferriere Nord împotriva actelor litigioase;

— Obligarea societății Ferriere Nord la plata cheltuielilor de judecată pentru ambele grade de jurisdicție.

Motivele și principalele argumente

În măsura în care declară admisibilă acțiunea introdusă în primă instanță, hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 27 septembrie 2006 pronunțată în cauza T-153/04, Ferriere Nord S.p.A./Comisia Comunităților Europene, încalcă dispozițiile coroborate ale articolului 230 alineatul (1) și ale articolului 249 CE, în ce privește interpretarea noțiunii de act atacabil, nu este motivată sau cuprinde o motivare greșită și este nulă din cauza necompetenței Tribunalului.

Tribunalul nu a demonstrat că actele atacate ar fi produs efecte juridice obligatorii, de natură a afecta interesele reclamantei în primă instanță, modificând în mod semnificativ situația sa juridică. În plus, Tribunalul și-a fondat concluzia în mod greșit în ce privește admiterea faptului, și acesta nedovedit, că actele atacate în primă instanță trebuie prezumate a fi legale. În fine, Tribunalul și-a depășit competența atribuită prin Tratat.

Acțiune introdusă la data de 20 decembrie 2006 — Comisia/Austria

(Cauza C-517/06)

(2007/C 42/24)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Braun si E. Montaguti)

Pârâtă: Republica Austria

Concluziile reclamantei

— neîndeplinirea, de către Republica Austria, a obligațiilor din Directiva 2003/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind reutilizarea informațiilor din sectorul public ([1]), deoarece aceasta nu a adoptat dispozițiile legale și administrative pentru transpunerea directivei în landurile federale Steiermark și Salzburg, respectiv, nu a comunicat Comisiei aceste dispoziții;

— obligarea Republicii Austria la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul de transpunere a directivei a expirat la data de 1 iulie 2005.

([1]) JO L 345, p. 90.

Acțiune introdusă la data de 20 decembrie 2006 — Comisia/Italia

(Cauza C-518/06)

(2007/C 42/25)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Traversa si N. Yerrell, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

1) Să se constate că Republica Italiană,

— adoptând și menținând în vigoare legislația în temeiul căreia primele pentru asigurarea de răspundere civilă auto pentru pagube produse terților trebuie calculate în baza unor criterii determinate;

— supunând unui control retroactiv primele de asigurare de răspundere civilă auto pentru pagube produse terților,

nu și-a îndeplinit obligațiile referitoare la libera comercializare a produselor de asigurare, obligații care îi revin din dispozițiile referitoare la libertatea tarifară, prevăzute la articolele 6, 29 și 39 din Directiva 92/49/CEE ([1]) a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală") (denumită în continuare „Directiva 92/49");

— exercitând un control asupra modului în care întreprinderile de asigurare, cu sediul principal într-un alt stat membru, dar care își desfășoară activitatea în Italia în cadrul libertății de stabilire sau a libertății de a presta servicii, își calculează primele de asigurare;

— impunând sancțiuni în cazul încălcării dispozițiilor italiene referitoare la modul de calcul al primelor de asigurare, inclusiv în ceea ce privește întreprinderile de asigurare cu sediul într-un alt stat membru, dar care își desfășoară activitatea în Italia în cadrul libertății de stabilire sau al libertății de a presta servicii,

nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin din prevederile articolului 9 din Directiva 92/49;

— menținând obligația de a încheia asigurarea de răspundere civilă auto pentru toate întreprinderile de asigurare, inclusiv întreprinderile de asigurare cu sediul principal într-un alt stat membru, dar care își desfășoară activitatea în Italia în cadrul libertății de stabilire sau al libertății de a presta servicii,

nu și-a îndeplinit obligațiile rezultate din articolele 43 și 49 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

2) Să oblige Republica Italiană la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Obligarea întreprinderilor de asigurare de a stabili primele nete de asigurare conform *„propriilor date tehnice, suficient de vaste și valabile pentru cel puțin cinci exerciții financiare"* și de a le pune în acord cu valoarea medie concretă a pieței, precum și supunerea primelor unui control retroactiv, cu posibilitatea aplicării unor sancțiuni importante de către autoritatea italiană de supraveghere în caz de încălcare a obligațiilor menționate, constituie o încălcare a principiului libertății tarifare, prevăzut de Directiva 92/49. Legislația italiană instituie, de fapt, un sistem de prime de asigurare reglementate și împiedică astfel, întreprinderile de asigurare să-și comercializeze liber serviciile în modalitatea pe care o consideră potrivită și să-și stabilească în mod liber propriile tarife, afectând realizarea pieței unice în domeniul asigurărilor.

Interesul general, ca fundament al adoptării prevederilor naționale, nu poate fi invocat de către statul italian pentru a justifica o derogare de la principiul libertății tarifare a întreprinderilor, prevăzut de legislația comunitară, în măsura în care nu se numără printre excepțiile prevăzute în mod expres de Directiva 92/49, la articolul 29 alineatul (2) și articolul 39 alineatul (3).

Controlul efectiv exercitat de către autoritatea italiană de supraveghere adică de către autoritatea de supraveghere a statului membru gazdă asupra modalităților în care întreprinderile de asigurare, care își desfășoară activitatea în Italia în cadrul libertății de stabilire sau al libertății de a presta servicii, își calculează nivelul primelor de asigurare, precum și aplicarea unor sancțiuni de către aceeași autoritate italiană de supraveghere, în cazul încălcării legislației italiene, constituie o violare a repartizării competențelor între statul membru de origine (adică: în care se află sediul principal al întreprinderii de asigurări) și statul membru gazdă, stabilită la articolul 9 al Directivei 92/49.

Obligația de a încheia asigurări, impusă tuturor întreprinderilor de asigurare care își exercită activitatea în domeniul răspunderii civile auto, independent de locul situării sediului lor și cu privire la toate categoriile de asigurați și la toate regiunile din Italia, precum și posibilitatea de aplicare a unor sancțiuni de către autoritatea italiană de supraveghere, în caz de încălcare a acestei obligații, implică o restricție a libertății fundamentale de stabilire, interzisă ca atare de articolul 43 CE și de asemenea, constituie o limitare a libertății de a presta servicii, incompatibilă cu articolul 49 CE. Într-adevăr, obligația de a încheia asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, prevăzută de legislația italiană constituie un obstacol serios pentru exercitarea activităților întreprinderilor de asigurare în Italia, în măsura în care această obligație descurajează întreprinderile de asigurări stabilite în alte state membre să se stabilească sau presteze servicii în Italia și deci compromite accesul pe piața italiană.

Obligația de a încheia asigurări constituie un obstacol nejustificat și neproporțional în raport cu scopul urmărit. În fapt, *„noțiunea de ordine publică poate fi invocată numai în cazurile de amenințare efectivă și suficient de gravă pentru unul dintre interesele fundamentale ale colectivității"* și *„excepția de ordine publică, la fel ca orice altă derogare la un principiu fundamental al tratatului, trebuie interpretată în mod restrictiv"* (hotărârea din 19 ianuarie 1999, cauza C-348/96, Acțiune penală împotriva Donatellei Calfa, Raccolta 1999, p. I-11, punctele 21 și 23).

În plus, o asemenea restricție este improprie pentru atingerea obiectivului pentru care a fost adoptată, în măsura în care o astfel de obligație generală de a practica asigurări împiedică formarea și operativitatea sectoarelor specializate ale întreprinderilor de asigurări care ar putea satisface în mod adecvat și mai eficient cerințele consumatorilor, tocmai datorită dobândirii unei specializări.

În fine, o astfel de restricție excede ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului de menținere a ordinii publice sau a protecției consumatorilor, fie din punct de vedere geografic, în măsura în care problemele inerente ordinii publice privesc, potrivit acelorași autorități italiene, numai *„anumite spații geografice"* ale teritoriului național, fie din punct de vedere al conținutului, în măsura în care întreprinderile de asigurare care își desfășoară activitatea în Italia sunt obligate să asigure orice proprietar sau conducător de autovehicul, indiferent de riscul pe care proprietarul sau conducătorul auto îl asigură în cadrul răspunderii civile pentru pagube provocate terților.

([1]) JO L 228, p. 1.

Recurs introdus la 21 decembrie 2006 de către Athinaïki Techniki AE împotriva ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (camera a doua) pronunțate la 26 septembrie 2006 în cauza T-94/05, Athinaïki Techniki AE/Comisie

(Cauza C-521/06 P)

(2007/C 42/26)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Athinaïki Techniki AE (reprezentant: S. A. Pappas, Δικηγόρος)

Celelalte părți în proces: Comisia Comunităților Europene, Athens Resort Casino AE Symmetochon

Concluziile recurentului

— anularea ordonanței atacate;

— admiterea concluziilor prezentate în primă instanță;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă un singur motiv în susținerea recursului său, bazat pe eroarea pe care ar fi comis-o Tribunalul în încadrarea juridică a scrisorii de clasare a plângerii sale. Pe de o parte, în fapt, clasarea cauzei efectuată de către Comisie ar îmbrăca un caracter definitiv având în vedere starea dosarului; pe de altă parte, din contextul în care Comisia s-a pronunțat, ar rezulta fără ambiguitate că aceasta din urmă a luat într-adevăr, în mod implicit, o decizie motivată cu privire la calificarea ajutoarelor de stat denunțate. În consecință, Tribunalul ar fi comis o eroare de drept judecând că scrisoarea atacată nu este susceptibilă de a fi atacată și respingând acțiunea ca inadmisibilă.

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisie/Belgia

(Cauza C-522/06)

(2007/C 42/27)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: A. Alcover San Pedro, B. Stromsky, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Pretențiile reclamantei

— constatarea că, prin omiterea determinării condițiilor de calificare minimă cerute pentru anumiți membri ai personalului care lucrează în domeniul recuperării, reciclării, regenerării și distrugerii substanțelor reglementate, potrivit articolului 16 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 2037/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 iunie 2000 privind substanțele care diminuează stratul de ozon ([1]), și, în ceea ce privește Regiunea Valonă, prin neluarea tuturor măsurilor preventive realizabile în vederea eliminării și reducerii la minimum a pierderilor de substanțe reglementate, precum și prin neefectuarea controalelor anuale pentru stabilirea prezenței sau absenței acestor pierderi în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din același regulament, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 16 alineatul (5) și articolului 17 alineatul (1) din acest Regulament;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii sale, reclamanta arată că Regatul Belgiei a omis să determine condițiile de calificare minimă care trebuie îndeplinite de personalul care are sarcina recuperării, reciclării, regenerării și distrugerii substanțelor reglementate prevăzute la articolul 2 din Regulament și făcând parte din echipamentele de refrigerare și climatizare, pompele de căldură, sistemele de protecție contra incendiilor și extinctoare — cu excepția, în ceea ce privește extinctoarele pe bază de halon, a Regiunii Bruxelles-Capitală — pe de o parte, iar pe de altă parte, în ceea ce privește Regiunea Valonă, a omis să ia toate măsurile preventive realizabile în vederea eliminării și reducerii la minimum a pierderilor de substanțe reglementate și de a efectua controalele anuale cerute pentru stabilirea eventualei prezențe a unor astfel de pierderi.

([1]) JO L 244, p. 1.

Acțiune introdusă la data de 22 ianuarie 2006 — Comisia/Finlanda

(Cauza C-523/06)

(2007/C 42/28)

Limba de procedură: finlandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Huttunen și K. Simonsson)

Pârâta: Republica Finlanda

Concluziile reclamantei

— constatarea neîndeplinirii de către Republica Finlanda a obligațiilor ce îi reveneau în temeiul articolului 5 alineatul (1) și al articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2000/59/CE ([1]) a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2000 privind instalațiile portuare de prelucrare a deșeurilor provenite din exploatarea navelor și a reziduurilor de încărcătură, prin aceea că nu a elaborat și nu a pus în aplicare planuri de prelucrare și tratare a deșeurilor pentru toate porturile;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul de transpunere a directivei a expirat la 28 decembrie 2002.

([1]) JO L 332, p. 81.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Rechtbank van koophandel Hasselt — Belgia la data de 22 decembrie 2006 — NV de Nationale Loterij/BVBA Customer Service Agency

(Cauza C-525/06)

(2007/C 42/29)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van koophandel Hasselt — Belgia

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: NV de Nationale Loterij

Pârât: BVBA Customer Service Agency

Întrebările preliminare

1) Trebuie interpretat articolul 49 CE în sensul că dispozițiile restrictive de drept intern, precum cele prevăzute în articolul 37 din legea belgiană din 19 aprilie 2002 și care au ca efect împiedicarea accesului pe piață al unei întreprinderi care urmărește vânzarea cu scop comercial de buletine colective de participarea la jocul Euro Millions, se justifică totuși în considerarea interesului general (evitarea cheltuielilor excesive la jocuri de noroc), dat fiind că:

   (a) Nationale Loterij, căreia statul belgian i-a conferit un monopol legal în schimbul căruia aceasta plătește o rentă de monopol și care și-a stabilit ca obiectiv canalizarea pasiunii înnăscute a omului pentru jocurile de noroc, face cu regularitate publicitate în favoarea participării la Euro Millions, ceea ce are ca efect stimularea pasiunii pentru joc;

   (b) campaniile publicitare realizate de Nationale Loterij, ca și metodele sale comerciale, au ca efect extinderea pieței, ceea ce pune îndeajuns în evidență obiectivul său de maximizare a profitului (motive financiare) și nu acela de a canaliza pasiunea înnăscuta a cetățeanului pentru jocurile de noroc;

   (c) unele măsuri mai puțin restrictive, cum ar fi limitarea mizelor si a câștigurilor, sunt de natură a realiza în mai bune condiții obiectivul propus, acela de a canaliza pasiunea pentru joc?

2) O dispoziție restrictivă de drept intern ca aceea prevăzută în articolul 37 din legea din 19 aprilie 2002 și care are ca efect împiedicarea accesului pe piață al unei întreprinderi care urmărește vânzarea, cu scop comercial, de buletine colective de participare în grup la Euro Millions, este oare în contradicție cu principiul libertății de a presta servicii (articolul 49 CE), știind că pârâta nu organizează ea însăși loteria ci își propune numai să organizeze, în scop comercial, participarea colectivă la Euro Millions cu ajutorul buletinelor de participare aparținând Nationale Loterij?

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare, depusă de către Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la data de 27 decembrie 2006 — Staatssecretaris van Financiën/Road Air Logistics Customs BV

(Cauza C-526/06)

(2007/C 42/30)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos)

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Staatssecretaris van Financiën

Pârâtă: Road Air Logistics Customs BV

Întrebarea preliminară

Noțiunea „nelegal datorat", prevăzută în articolul 236 din Codul vamal ([1]), trebuie să fie interpretată în sensul că aceasta să cuprindă și cazul în care locul în care a luat naștere datoria vamală nu a fost stabilit în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din Regulamentul de aplicare a codului vamal ([2])?

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 pentru stabilirea codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1).

([2]) Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 privind unele dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului pentru stabilirea codului vamal comunitar (JO L 253, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisia/Regatul Belgiei

(Cauza C-528/06)

(2007/C 42/31)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentant: E. Montaguti, agent)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

— constatarea că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2003/98/CE ([1]) a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind reutilizarea informațiilor din sectorul public, și, în orice caz, prin necomunicarea acestora Comisiei, Regatul Belgiei nu a îndeplinit obligațiile care îi incumbă în temeiul acestei directive;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul pentru transpunerea directivei a expirat la 1 iulie 2005.

([1]) JO L 345, p. 90.

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisia Comunităților Europene/Marele Ducat al Luxemburgului

(Cauza C-529/06)

(2007/C 42/32)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentant: E. Montaguti, agent)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului

Concluziile reclamantei

— să se constate că prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2003/98/CE ([1]) a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind reutilizarea informațiilor din sectorul public, și, în orice caz, având în vedere că aceste acte nu au fost comunicate Comisiei, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în baza acestei directive;

— să oblige Marele Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul de transpunere a directivei a expirat la data de 1 iulie 2005.

([1]) JO L 345, p. 90.

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisie/Italia

(Cauza C-530/06)

(2007/C 42/33)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Montaguti și N. Yerrell, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— constatarea că, prin neadoptarea și, în orice caz, prin necomunicarea către Comisie a măsurilor cu putere de lege și a măsurilor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2003/41/CE ([1]) a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul de transpunere a Directivei 2003/41/CE a expirat la data de 23 septembrie 2005.

([1]) JO L 235, p. 10.

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Comisia/Italia

(Cauza C-531/06)

(2007/C 42/34)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Traversa, agente, G. Giacomini și E. Boglione, avvocati)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— să constate că:

a) menținând în vigoare legislația care permite numai persoanelor fizice care posedă o diplomă de farmacist și numai societăților alcătuite în mod exclusiv din asociați farmaciști să dețină farmacii private; și

b) menținând în vigoare dispoziții legale care prevăd imposibilitatea pentru societățile care exercită activitatea de distribuție de produse farmaceutice de a dobândi participații în societățile de gestionare a farmaciilor comunale,

Republica Italiană a încălcat obligațiile care îi revin în baza articolelor 43 CE și 56 CE;

— să oblige Republica Italiană la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Interzicerea dobândirii de participații în farmaciile private, de către persoane fizice care nu sunt farmaciști sau de către societăți care nu sunt formate în mod exclusiv din farmaciști, nu numai că împiedică, ci face absolut imposibilă pentru aceste categorii de persoane exercitarea a două libertăți fundamentale garantate de tratat, și anume libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire.

Interzicerea participării în societățile de gestionare a farmaciilor comunale și private pentru societățile care operează în distribuția farmaceutică poate fi dedusă din câteva prevederi ale legislației italiene încă în vigoare, iar probabilitatea ca aceasta să fie aplicată de către instanțele italiene este foarte mare. Această interzicere constituie un obstacol atât în calea liberei circulații a capitalurilor, cât și în ceea ce privește exercitarea dreptului de stabilire.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de către Corte suprema di cassazione (Italia) la data de 27 decembrie 2006 — Industria Lavorazione Carni Ovine/Regione Lazio

(Cauza C-534/06)

(2007/C 42/35)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Industria Lavorazione Carni Ovine

Pârâtă: Regione Lazio

Întrebare preliminară

Dacă articolul 13 din Regulamentul (CEE) nr. 866/90 al Consiliului ([1]) din 19 martie 1990, trebuie interpretat în sensul că finanțarea nu va fi acordată în cazurile în care o dată cu comercializarea și/sau prelucrarea produselor de proveniență comunitară în măsura programată, are loc comercializarea și/sau prelucrarea (și) a produselor care nu provin din spațiul comunitar, deși este respectat programul specific în legătură cu care a fost obținută finanțarea.

([1]) JO L 91, p. 1.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare depusă de către Landgericht Siegen (Germania) la data de 3 ianuarie 2007 — acțiune penală împotriva lui Frank Weber

(Cauza C-1/07)

(2007/C 42/36)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Siegen

Partea din acțiunea principală

Frank Weber

Întrebarea preliminară

Trebuie interpretat articolul 1 alineatul (2), coroborat cu articolul 8 alineatele (2) și (4) din Directiva 91/439/CEE ([1]) în sensul că unui stat membru îi este interzis ca, pe teritoriul său, să refuze recunoașterea sau mai degrabă să conteste valabilitatea autorizației de conducere deținute în baza permisului de conducere eliberat într-un alt stat membru pe motiv că posesorului său i-a fost reținut permisul de conducere în primul stat membru menționat, după ce îi fusese eliberat, într-un alt stat membru, un așa-numit „al doilea" permis de conducere UE, în cazul în care permisul de conducere este reținut în baza unui incident/comportament greșit, survenit înaintea eliberării permisului de conducere în celălalt stat membru?

([1]) Directiva 91/439/CEE a Consiliului din 29 iulie 1991 privind permisul de conducere, JO L 237, p. 1.

Acțiune introdusă la data de 11 ianuarie 2007 — Comisia/Portugalia

(Cauza C-4/07)

(2007/C 42/37)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Condou-Durande și P. Guerra și Andrade, agentes)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

— constatarea faptului că, neadoptând actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a conforma Directivei 2003/110/CE ([1]) a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind asistența la tranzit în cadrul măsurilor de îndepărtare pe cale aeriană sau, în orice caz, necomunicând Comisiei adoptarea actelor menționate, Republica Portugheză nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul de transpunere a directivei a expirat la 6 decembrie 2005.

([1]) JO L 321, p. 26.

Acțiune introdusă la data de 12 ianuarie 2007 — Comisie/Republica Portugheză

(Cauza C-5/07)

(2007/C 42/38)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: Condou-Durande și P. Guerra e Andrade, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

— constatarea faptului că, prin neadoptarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung ([1]) și, în orice caz, prin necomunicarea lor către Comisie, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi reveneau în temeiul acestei directive;

— obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

Termenul pentru transpunerea directivei a expirat pe 23 ianuarie 2006.

([1]) JO L 16 din 23.1.2004, p. 44.

Ordonanța Președintelui Curții din data de 7 decembrie 2006 — Comisia/Luxemburg

(Cauza C-219/06) ([1])

(2007/C 42/39)

Limba de procedură: franceza

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

([1]) JO C 165, 15.7.2006.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ

Repartizarea judecătorilor camerelor de judecată

(2007/C 42/40)

La data de 15 ianuarie 2007, Tribunalul de Primă Instanță a hotărât, ca urmare a preluării funcțiilor de judecători de către dl Tchipev și de către dl Ciucă, să modifice compunerea camerelor, pentru perioada cuprinsă între 15 ianuarie 2007 și 31 august 2007 și să repartizeze judecătorii în cadrul acestora, după cum urmează:

Prima cameră lărgită, în compunerea de cinci judecători:

Dl Vesterdorf, președinte de cameră, dl Cooke, dl García-Valdecasas, dna Labucka, dl Prek și dl Ciucă, judecători;

Prima cameră, în compunerea de trei judecători:

Dl Cooke, președinte de cameră

a) dl García-Valdecasas și dl Ciucă, judecători;

b) dna Labucka și dl Prek, judecători;

A doua cameră lărgită, în compunerea de cinci judecători:

Dl Pirrung, președinte de cameră, dl Meij, dl Forwood, dna Pelikánová și dl Papasavvas, judecători;

A doua cameră, în compunerea de trei judecători:

Dl Pirrung, președinte de cameră

a) dl Meij și dna Pelikánová, judecători;

b) dl Forwood și dl Papasavvas, judecători;

A treia cameră lărgită, în compunerea de cinci judecători:

Dl Jaeger, președinte de cameră, dna Tiili, dl Azizi, dna Cremona, dl Czúcz și dl Tchipev, judecători;

A treia cameră, în compunerea de trei judecători:

Dl Jaeger, președinte de cameră

a) dna Tiili, dl Czúcz și dl Tchipev, judecători;

b) dl Azizi și dna Cremona, judecători;

A patra cameră lărgită, în compunerea de cinci judecători:

Dl Legal, președinte de cameră, dna Wiszniewska-Białecka, dl Vadapalas, dl Moavero Milanesi și dl Wahl, judecători;

A patra cameră, în compunerea de trei judecători:

Dl Legal, președinte de cameră

a) dl Vadapalas și dl Wahl, judecători;

b) dna Wiszniewska-Białecka și dl Moavero Milanesi, judecători;

A cincea cameră lărgită, în compunerea de cinci judecători:

Dl Vilaras, președinte de cameră, dna Martins Ribeiro, dl Dehousse, dl Šváby și dna Jürimäe, judecători;

A cincea cameră, în compunerea de trei judecători:

Dl Vilaras, președinte de cameră

a) dna Martins Ribeiro și dna. Jürimäe, judecători;

b) dl Dehousse și dl Šváby, judecători.

În cadrul primei camere lărgite, în compunerea de cinci judecători, judecătorii care vor forma împreună cu președintele completul de cinci judecători vor fi cei trei judecători din completul învestit inițial și un judecător dintr-un alt complet, care va fi desemnat conform unui sistem de rotație, în ordinea prevăzută de articolul 6 din Regulamentul de procedură al Tribunalului de Primă Instanță.

În cadrul celei de-a treia camere lărgite, în compunerea de cinci judecători, judecătorii care vor forma împreună cu președintele completul de judecată de cinci judecători vor fi:

— în ipoteza în care completul de judecată a) este învestit inițial, în afara celor trei judecători care fac parte din acest complet, doi judecători din completul de judecată b);

— în ipoteza în care completul de judecată b) este inițial sesizat, în afara celor trei judecători care compun acest complet, doi judecători din completul de judecată a), care vor fi desemnați prin rotație.

În cadrul celei de-a treia camere, în compunerea de trei judecători, președintele camerei va forma completul fie împreună cu judecătorii menționați la litera b), fie cu doi din cei trei judecători menționați la litera a), prin raportare la completul de judecată căruia îi aparține judecătorul raportor.

În cadrul celor de-a doua, a patra și a cincea camere, în compunerea de trei judecători, președintele camerei va forma completul fie împreună cu judecătorii menționați la litera a), fie împreună cu judecătorii menționați la litera b), prin raportare la completul de judecată căruia îi aparține judecătorul raportor.

Pentru cauzele în care președintele camerei este judecător raportor, acesta va forma completul de judecată împreună cu judecătorii unuia dintre completele acesteia, alternativ, în ordinea înregistrări cauzelor, cu excepția situației când există cauze conexe.

Criterii de repartizare a cauzelor camerelor de judecată

La data de 15 ianuarie 2007, Tribunalul a stabilit următoarele criterii de repartizare a cauzelor camerelor de judecată pentru perioada cuprinsă între 15 ianuarie 2007 și 31 august 2007, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul de procedură:

1. Cauzele sunt repartizate, la momentul depunerii cererii, camerelor compuse din trei judecători, sub rezerva aplicării ulterioare a articolelor 14 și 51 din Regulamentul de procedură.

2. Cauzele sunt repartizate între camere în conformitate cu trei rotații distincte stabilite în funcție de data înregistrării cauzelor la grefă:

   — pentru cauzele privind aplicarea regulilor concurenței aplicabile întreprinderilor, regulilor privind ajutoarele acordate de stat și regulile privind măsurile de protecție comercială;

   — pentru cauzele privind drepturile de proprietate intelectuală la care se referă articolul 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură;

   — pentru toate celelalte cauze.

   În cadrul acestor rotații, cea de-a treia cameră va fi luată în considerare de două ori la fiecare a cincea rotație.

   Președintele Tribunalului va putea acorda derogări de la aceste rotații, ținând seama de existența unor cauze conexe sau pentru a asigura o repartizare echilibrată a sarcinilor de lucru.

Acțiune introdusă la 1 decembrie 2006 — Bateaux Mouches/OAPI — Castanet (BATEAUX MOUCHES)

(Cauza T-365/06)

(2007/C 42/41)

Limba în care a fost formulată acțiunea: franceza

Părțile

Reclamantă: SA Compagnie des Bateaux Mouches (Paris, Franța) (reprezentant: D. de Leusse, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Altă parte în fața camerei de recurs: Jean-Noël Castanet (Paris, Franța)

Concluziile reclamantei

— declararea admisibilității acțiunii societății Compagnie des Bateaux Mouches;

— anularea deciziei primei camere de recurs a OAPI, din 7 septembrie 2006 (cauza R 1172/2005-1, Castanet/Compagnie des Bateaux Mouches);

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară înregistrată care a făcut obiectul unei cereri în declararea nulității: marca verbală „Bateaux Mouches" pentru serviciile din clasele 39, 41 și 42 — marca comunitară nr. 1 336 122

Titularul mărcii comunitare: reclamanta

Partea care solicită declararea nulității mărcii comunitare: Jean-Noël Castanet

Decizia diviziei de anulare: respingerea cererii de declarare a nulității

Decizia camerei de recurs: anularea deciziei diviziei de anulare

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul 1 litera b din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului ([1]), pentru motivul că decizia atacată a considerat în mod greșit marca reclamantului ca fiind descriptivă și lipsită de caracter distinctiv și în măsura în care a considerat că reclamanta nu a dovedit că marca sa a dobândit prin utilizare un caracter distinctiv pentru serviciile respective.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului, din 20 decembrie 1993, privind marca comunitară (JO 1994, L 11, pag. 1).

Acțiune introdusă la data de 7 decembrie 2006 — Holland Malt BV/Comisie

(Cauza T-369/06)

(2007/C 42/42)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Holland Malt BV (Lieshout, Olanda) (reprezentanți: O.W.Brower și D. Mes, lawyers)

Pârâtă: Comisia Comunităților europene

Pretențiile reclamantei

— anularea, totală sau parțială, a articolelor 1,2,3 și 4 ale deciziei atacate;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată;

— luarea oricăror altor măsuri considerate necesare de către Curte.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea Deciziei C(2006) 4196 final ([1]) a Comisiei din data de 26 septembrie 2006 prin care aceasta a declarat că o subvenție pe care Olanda a acordat-o în mod condiționat reclamantei constituie un ajutor de stat, incompatibil cu piața comună.

Reclamanta contestă dreptul Comisiei de a considera subvenția ca fiind un ajutor de stat incompatibil cu piața comună, arătând că pârâta a încălcat articolul 87 CE și câteva principii ale dreptului comunitar. Aceste încălcări privesc următoarele:

1) Încălcarea articolului 87 (1) CE prin neîndeplinirea obligației de a stabili că subvenția constituia un ajutor de stat în sensul acestei prevederi și prin greșita interpretare și aplicare a jurisprudenței comunitare în materie;

2) Încălcarea articolului 87 (3) CE referitor la:

   a) greșita interpretare și aplicare a Ghidului ([2]) comunitar asupra ajutoarelor de stat din sectorul agricol;

   b) omisiunea de a evalua în mod corespunzător efectele benefice ale subvenției și impactul acesteia asupra desfășurării comerțului în interiorul Comunității;

   c) omisiunea de a aprecia și de a stabili în mod corespunzător impactul subvenției asupra capacității industriei malțului;

   d) omisiunea de a lua în considerare evenimentele și evoluțiile care au avut loc între momentul în care guvernul olandez a decis să acorde, în mod condiționat, subvenția și momentul în care Comisia a adoptat hotărârea sa.

3) Încălcarea principiului bunei administrări, în considerarea absenței unei investigații corespunzătoare a tuturor aspectelor și avantajelor pe care le implică acordarea subvenției, inclusiv evenimentele și evoluțiile care au avut loc între momentul în care guvernul olandez a decis să acorde, în mod condiționat, subvenția și momentul în care Comisia a adoptat hotărârea sa.

4) Încălcarea obligației de a motiva așa cum aceasta este prevăzută de articolul 253 CE.

([1]) C 14/2005 (ex N 149/2004) Holland Malt BV.
([2]) Ghidul comunitar pentru ajutorul de stat din sectorul agricol (JO 2000 C 28, p. 2).

Acțiune introdusă la data de 4 decembrie 2006 — Germania/Comisie

(Cauza T-371/06)

(2007/C 42/43)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Germania (reprezentanți: M. Lumma, C. Schulze-Bahr, asistați de către Rechtsanwalt C. von Donat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea Deciziei C(2006) 4193 final a Comisiei din 25 septembrie 2006 privind reducerea participării financiare a FEDR la programul Obiectiv 2 al Landului Renania de Nord — Westfalia (FEDR nr. 97.02.13.005), acordată în conformitate cu Decizia C(97) 1120 a Comisiei din 7 mai 1997;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin decizia contestată Comisia a restrâns participarea Fondului European pentru Dezvoltare Regională (FEDR) la programul Obiectiv 2 al Landului Renania de Nord — Westfalia.

În motivarea cererii sale, reclamanta a invocat încălcarea articolului 24 alineatul 2 din Regulamentul (CEE) nr. 4253/88 ([1]), respectiv a nerespectării condițiilor pentru aplicarea reducerii. În acest context, aceasta susține, în special, că devierea de la planul indicativ de finanțare nu reprezintă o modificare considerabilă a programului.

Chiar și în cazul în care o modificare considerabilă a programului ar putea fi constatată, reclamanta afirmă că aceasta a fost făcută cu aprobarea anterioară a Comisiei, acordată prin „Ghidul pentru închiderea financiară a intervențiilor operaționale (1994-1999) ale Fondurilor Structurale“ (SEC (1999) 1316).

Chiar presupunând că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru aplicarea reducerii, reclamanta condamnă faptul că, în cazul acestui program, pârâta nu a făcut uz de puterea de apreciere ce îi este acordată. În concepția reclamantei o reducere nu ar fi afectată de erori în exercitarea puterii de apreciere decât în cazul în care aceasta ar fi justificată în baza unei evaluări de ansamblu a desfășurării programului și a atingerii scopului. În opinia reclamantei, faptul că pârâta nu a exercitat această putere de apreciere determină și o lipsă de motivare.

În fine, decizia contestată încalcă principiul bunei administrări, deoarece reclamanta a fost obligată să introducă o nouă acțiune împotriva acestei decizii care făcea deja obiectul unei acțiuni judecătorești.

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 4253/88 al Consiliului din 19 decembrie 1988 de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2052/88 în ceea ce privește, pe de o parte, coordonarea intervențiilor diferitelor Fonduri Structurale și, pe de altă parte, coordonarea între aceste intervenții și cele ale Băncii Europene de Investiții și ale celorlalte instrumente financiare existente (JO L 374, 31.12.1988, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 11 decembrie 2006 — Bomba Energia Getränke Vertriebs GmbH/OAPI — Eckes-Granini (Bomba)

(Cauza T-372/06)

(2007/C 42/44)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Bomba Energia Getränke Vertriebs GmbH (Wiener Neudorf, Austria) (reprezentant: Rechtsanwalt A. Kockläuner)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: Eckes-Granini GmbH&Co. KG (Nieder-Olm, Germania)

Concluziile reclamantei

— anularea în totalitate a deciziei celei de-a doua camere de recurs a OAPI din 3 octombrie 2006, cauza R 184/2005-2;

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca verbală „Bomba" pentru produse și servicii din clasele 32 și 33 (cererea de înregistrare nr. 558 874).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în susținerea opoziției: Eckes-Granini GmbH&Co. KG.

Marca sau semnul invocat în susținerea opoziției: Diverse mărci verbale și figurative „la bamba", inclusiv marca verbală germană „la bamba" pentru produse din clasele 29, 32 și 33.

Decizia diviziei de opoziții: Respingerea cererii de înregistrare

Decizia camerei de recurs: Respingerea recursului

Motivele invocate: Decizia atacată încalcă articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ([1]), pentru că nu există risc de confuzie între mărcile în conflict.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, 1994, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 13 Decembrie 2006 — Rath/OAPI/Grandel (Epican Forte)

(Cauza T-373/06)

(2007/C 42/45)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germană

Părțile

Reclamant: Matthias Rath (Cape Town, Africa de Sud) (reprezentanți: Rechtsanwälte S. Ziegler, C. Kleiner si F. Dehn)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: Dr. Grandel GmbH

Concluziile reclamantului

— anularea deciziei camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 5 octombrie 2006, în măsura în care aceasta respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare în ceea ce privește produsele din clasa 5 „suplimente alimentare de uz nemedical constituite în principal din vitamine, aminoacizi, minerale și oligoelemente; produse dietetice de uz nemedical, și anume aminoacizi și oligoelemente; toate produsele sus-menționate nedestinate unei utilizări ca antiepileptice";

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Reclamantul

Marca comunitară vizată: Marca verbală „Epican Forte" pentru produse din clasele 5, 30 și 32 (cerere de înregistrare nr. 2 525 251)

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Dr. Grandel GmbH

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: Marca verbală „EPIGRAN“ înregistrată inițial pentru produse din clasele 1, 3 și 5, în prezent numai pentru produse din clasa 3 (marcă comunitară nr. 560 292), în condițiile în care opoziția a fost îndreptată numai împotriva înregistrării în clasa 5.

Decizia diviziei de opoziție: Admiterea opoziției, respingerea în parte a cererii de înregistrare.

Decizia camerei de recurs: Anularea în parte a deciziei diviziei de opoziție.

Motivele invocate: Decizia atacată încalcă articolul 8, alineatul 1, litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ([1]), pentru că nu există risc de confuzie între mărcile în conflict.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994 L 11, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 13 decembrie 2006 — Matthias Rath/OAPI — Grandel (Epican)

(Cauza T-374/06)

(2007/C 42/46)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germană

Părțile

Reclamant: Matthias Rath (Capetown, Africa de Sud) (reprezentanți: Rechtsanwälte S. Ziegler, C. Kleiner și F. Dehn)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: Dr. Grandl GmbH

Concluziile reclamantului

— anularea deciziei camerei întâi de recurs a Oficiului de Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 5 octombrie 2006 în măsura în care aceasta respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare, în ceea ce privește produsele din clasa 5 „suplimente alimentare de uz nemedical, constituite în principal din vitamine, aminoacizi, minerale și oligoelemente, produse dietetice de uz nemedical, și anume aminoacizi și oligoelemente; toate produsele sus-menționate nedestinate unei utilizări ca antiepileptice“;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: reclamantul

Marca comunitară vizată: marca verbală „Epican“ pentru produsele din clasele 5, 30 și 32 (cererea nr. 2 524 510).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Dr. Grandel GmbH.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: Marca verbală „EPIGRAN“, înregistrată inițial pentru produsele din clasele 1, 3 și 5, în prezent numai pentru produsele din clasa 3 (marca comunitară 560 292), în condițiile în care opoziția a fost îndreptată numai împotriva înregistrării în clasa 5.

Decizia diviziei de opoziție: admiterea opoziției, respingerea în parte a cererii de înregistrare.

Decizia camerei de recurs: anularea în parte a deciziei diviziei de opoziție.

Motivele invocate: Decizia atacată încalcă articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ([1]), pentru că nu există risc de confuzie între mărcile în conflict.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994 L 11, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Viega/Comisie

(Cauza T-375/06)

(2007/C 42/47)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Viega GmbH & Co. KG (Attendorn, Germania) (reprezentanți: Rechtsanwälte J. Burrichter, T. Maeger și F.W. Bulst)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea articolului 1 alineat (1) al deciziei, în măsura în care acesta stabilește încălcarea de către reclamantă a prevederilor articolului 81 alineat (1) TCE și a articolului 53 alineat (1) al Acordului SEE;

— fie anularea articolului 2 al deciziei, în măsura în care acesta obligă reclamanta la plata unei amenzi în valoare de 54,29 milioane de euro;

— fie diminuarea în mod corespunzător a cuantumului amenzii impuse reclamantei prin articolul 2 al deciziei;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta contestă Decizia C(2006) 4180 — final a Comisiei din 20 septembrie 2006, emisă în cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri. Prin decizia atacată reclamanta a fost obligată la plata unei amenzi pentru încălcarea dispozițiilor articolelor 81 TCE și 53 alineat (1) din Acordul SEE. În opinia Comisiei, în perioada 12 decembrie 1991-22 martie 2001, reclamanta a participat la o serie de acorduri pe piața racordurilor din cupru și din aliaje de cupru ce vizau fixarea prețurilor, a listelor de prețuri și a rabaturilor, la acorduri asupra mecanismelor de implementare a creșterilor de prețuri, la împărțirea piețelor și a clienților, precum și la schimbul altor informații comerciale.

În motivarea acțiunii, reclamanta invocă următoarele patru argumente:

În primul rând, se susține faptul că decizia încălcă prevederile articolului 23 alineat (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ([1]), pentru că pârâta a încălcat principiile esențiale relative la stabilirea cuantumului amenzii prin aprecierea eronată a cifrei totale de afaceri ce a stat la baza fixării cuantumului amenzii. În evaluarea presupusei încălcări a dreptului comunitar, pârâta a luat în calcul și cifra de afaceri a reclamantei relativă la racordurile de compresiune, deși reclamanta nu a participat niciodată la încălcarea regulilor comunitare în materia concurenței în privința racordurilor de compresiune.

În al doilea rând, reclamanta susține că pârâta a stabilit în mod eronat participarea reclamantei, respectiv durata acestei participării, la practicile comerciale ce încalcă prevederile articolelor 81 alineat (1) TCE și 253 TCE. În opinia reclamantei, pârâta nu a procedat la o evaluare detaliată a probelor, stabilind în mod eronat încălcările dreptului comunitar în materia concurenței puse în sarcina reclamantei.

Mai mult, reclamanta pretinde în subsidiar că pârâta a încălcat prevederile articolelor 81 alineat (1) TCE și 253 TCE, și prin stabilirea eronată a dimensiunii încălcării dreptului comunitar în materia concurenței avute în vedere în articolul 1 al deciziei.

În final, reclamanta învederează în subsidiar faptul că articolul 2 din decizia atacată încălcă prevederile articolului 23 alineat (2) din Directiva nr. 1/2003, pentru că pârâta a încălcat principiile esențiale relative la stabilirea cuantumului amenzii. Reclamanta susține în această privință că dispozițiile cuprinse în Liniile directoare privind calculul amenzilor ([2]) nu au fost respectate întrucât încălcarea dreptului comunitar a fost considerată ca deosebit de gravă, durata sa a fost greșit stabilită ceea ce a determinat sporirea bazei de calcul, iar circumstanțele atenuante nu au fost reținute.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a regulilor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 TCE (JO L 1, p. 1).

([2]) Liniile directoare privind calculul amenzilor aplicate în baza articolului 15 alineat (2) din Regulamentul nr. 17 și a articolului 65 alineat (5) din Tratatul CECA (JO 1998 C 9, p. 3).

Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Legris Industries/Comisie

(Cauza T-376/06)

(2007/C 42/48)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Legris Industries (Rennes, Franța) (reprezentanți: A. Wachsmann și C. Pommiès, avocats)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantului

— anularea deciziei [C(2006) 4180 final a Comisiei din 20 septembrie 2006 în cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri] precum și temeiurile pe care se fundamentează dispozitivul acesteia, în măsura în care decizia obligă holdingul Legris Industries la plata unei amenzi prin angajarea răspunderii holdingului Legris Industries pentru practicile Comap care fac obiectul cauzei;

— autorizarea holdingului Legris Industries de a-și însuși înscrisurile, concluziile și solicitările formulate de Comap împotriva deciziei;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea formulată, reclamantul solicită anularea în parte a Deciziei C(2006) 4180 final a Comisiei din 20 septembrie 2006, referitoare la o procedură de aplicare a dispozițiilor articolului 81 TCE (COMP/F-1/38.121 — Racorduri), privind existența unei serii de acorduri și de practici concertate pe piața racordurilor din cupru și din aliaje de cupru ce vizează stabilirea prețurilor, a listelor de prețuri și a cuantumurilor reducerilor de prețuri și a rabaturilor, a mecanismelor de coordonare a creșterilor de prețuri, alocarea piețelor naționale și a clientelei, precum și schimbul altor informații de natură comercială, în măsura în care decizia obligă holdingul Legris Industries la plata unei amenzi prin angajarea răspunderii acestuia pentru practicile fostei sale filiale Comap.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat următoarele:

În primul rând, reclamantul pretinde încălcarea de către Comisie a prevederilor articolului 81 TCE, prin angajarea răspunderii solidare a holdingului pentru prezumatele încălcări ale dreptului comunitar comise de către filiala Comap. Reclamantul pretinde că, susținând că deținerea de către reclamant a 100 % din capitalul filialei sale este suficientă pentru demonstrarea exercitării unei influențe determinante asupra acesteia din urmă, Comisia a încălcat principiul autonomiei juridice a filialelor și principiul

răspunderii personale în materia încălcării dreptului concurenței. De asemenea, reclamantul impută Comisiei comiterea de erori în drept, erori în fapt și erori evidente de apreciere, întrucât nu a putut aduce probe care să permită declararea exercitării de către holdingul Legris Industries a unei influențe determinante asupra Comap.

În plus, reclamantul acuză Comisia de comiterea de erori în drept,întrucât nu a respins elementele de probă propuse de către reclamant pentru dovedirea autonomiei Comap, mai cu seamă în ceea ce privește stabilirea și gestiunea politicii sale comerciale. Reclamantul pretinde că a demonstrat faptul că nu transmitea instrucțiuni către Comap cu privire la modalitatea de acțiune pe piață, că nu deținea decât un rol de supraveghere financiară fără să exercite prerogative în materie bugetară asupra filialelor și că filiala în cauză avea acces la surse de finanțare proprii. Reclamantul deduce că dovada simplei legături în materie de deținere a capitalului social și consecințele directe ce derivă din aceasta, reținute de Comisie, în opinia reclamantului, ca fundament pentru angajarea răspunderii pentru faptele filialei, nu sunt suficiente pentru demonstrarea exercitării unei puteri reale de decizie asupra filialei.

Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Comap/Comisie

(Cauza T-377/06)

(2007/C 42/49)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comap (Lyon, Franța) (reprezentanți: A. Wachsmann și C. Pommiès, avocats)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei [C(2006) 4180 final a Comisiei, din 20 septembrie 2006 în cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri], precum și a motivelor pe care se întemeiază dispozitivul, în măsura în care această decizie condamnă Comap pentru alte perioade decât cea cuprinsă între decembrie 1997 și martie 2001, perioadă pentru care Comap nu contestă faptele expuse de Comisie;

— reformularea articolelor 1 și 2 și a motivelor pe care se întemeiază acestea, reducând cuantumul amenzii de 18,56 milioane de euro aplicate societății Comap;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamanta solicită anularea parțială a deciziei C(2006) 4180 final a Comisiei, din 20 septembrie 2006, referitoare la o procedură de aplicare a articolului 81 CE (COMP/F-1/38.121 — Racorduri), privind mai multe acorduri și practici concertate pe piața racordurilor din cupru și din aliaj de cupru având ca obiect fixarea prețurilor, stabilirea unor liste de prețuri și a valorii reducerilor și a risturnelor, punerea în aplicare a unor mecanisme de coordonare a creșterilor de preț, repartizarea piețelor naționale și a clientelei, precum și schimbul de alte informații comerciale, în măsura în care această decizie condamnă Comap pentru alte perioade decât cea cuprinsă între decembrie 1997 și martie 2001, perioadă pentru care Comap nu contestă faptele expuse de Comisie. În subsidiar, aceasta cere o reducere a cuantumului amenzii care i-a fost aplicată prin decizia atacată.

În sprijinul acțiunii sale, reclamanta invocă motivele următoare.

În primul rând, aceasta invocă încălcarea articolului 81 CE de către Comisie, care a comis erori de drept, erori de fapt și erori manifeste de apreciere atunci când a considerat că înțelegerea presupusă a continuat și după anchetele la fața locului făcute de Comisie în martie 2001, până în aprilie 2004.

În al doilea rând, reclamanta pretinde că articolul 81 alineatul (1) CE și articolul 25 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ([1]) au fost încălcate de Comisie prin faptul că nu a recunoscut că, neputând aduce proba practicilor anticoncurențiale, infracțiunea pretinsă a fost întreruptă pe durata unei perioade de 27 de luni, cuprinse între septembrie 1992 și decembrie 1994, astfel încât faptele anterioare lunii decembrie 1994 erau prescrise, conform reclamantei, în momentul deschiderii anchetei de către Comisie în ianuarie 2001.

În subsidiar, reclamanta invocă încălcarea articolului 81 alineatul (1) CE și a articolului 23 alineatul 2 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, precum și a Orientărilor privind procedura de aplicare a amenzilor ([2]) și a Comunicării privind clemența ([3]) prin faptul că regulile de determinare a amenzii nu au fost respectate de către Comisie. Reclamanta invocă încălcarea de către Comisie a principiului proporționalității și a principiului egalității de tratament prin aceea că, la determinarea amenzii fixate pentru Comap, cuantumul de bază ar fi, conform reclamantei, prea ridicat raportat la cuantumurile de bază fixate pentru alte întreprinderi condamnate prin decizia atacată, în ciuda poziției lor concurențiale similare cu poziția avută pe piață de către reclamantă.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a regulilor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat, JO L 1, p. 1.

([2]) Orientări privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și articolului 65 alineatul (5) din Tratatul CECO, JO 1998 C 9, p. 3.

([3]) Comunicarea Comisiei privind imunitatea față de amenzi și reducerea amenzilor în cauzele privind cartelurile, JO C 45, 2002, p. 3.

Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Kaimer și alții/Comisie

(Cauza T-379/06)

(2007/C 42/50)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamante: Kaimer GmbH & Co. Holding KG (Essen, Germania), SANHA Kaimer GmbH & Co. KG (Essen, Germania), și Sanha Italia srl. (Milano, Italia) (reprezentant: Rechtsanwalt J. Brück)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantelor

— anularea Deciziei C(2006) 4180 final a pârâtei din 20 septembrie 2006, modificată prin decizia pârâtei din 29 septembrie 2006, notificată celor trei reclamante la data de 5 octombrie 2006, referitoare la o procedură de aplicare a articolului 81 CE și a articolului 53 din Acordul SEE (cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri);

— în subsidiar, reducerea termenului stabilit în articolul 1 din decizia menționată pentru cele trei reclamante și anularea sau reducerea amenzii stabilite în sarcina acestora în articolul 3 din decizia menționată;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamantele contestă Decizia C(2006) 4180 final a Comisiei din 20 septembrie 2006 în cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri. Prin decizia atacată s-a dispus obligarea reclamantelor la plata unei amenzi pentru încălcarea articolului 81 alineatul (1) CE, precum și a articolului 53 alineatul (1) din Acordul SEE. În opinia Comisiei, acestea au participat la o serie de înțelegeri pe piața racordurilor din cupru și a racordurilor din aliaje de cupru, luând forma stabilirii prețurilor, a acordurilor privind tarifele și rabaturile, a acordurilor privind mecanismele de stabilire a creșterilor prețurilor, a repartizării piețelor și a clienților și a schimbului altor informații comerciale.

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă cinci motive.

În primul rând, se susține în mod special că, în motivarea deciziei sale, pârâta a luat în considerare înscrisuri față de care reclamantele nu și-au putut exprima opinia în cadrul unei audieri legale.

În al doilea rând, reclamantele arată că a fost încălcată de către Comisie obligația de motivare prevăzută de articolul 253 CE. În opinia reclamantelor, decizia atacată este insuficient motivată, din cauza investigării greșite a situației de fapt. În plus, faptele dezincriminatoare nu au fost luate în considerare, iar probele au fost apreciate în mod eronat.

Mai mult, reclamantele critică faptul că situația de fapt stabilită de către Comisie ar fi fost apreciată ca fiind o încălcare complexă a articolului 81 alineatul (1) CE.

În al patrulea rând, se susține în subsidiar că modul de calcul al amenzii relevă un abuz de putere, fiind stabilit în baza unei durate prea lungi a faptei, iar reclamantelor nu li s-a acordat nicio circumstanță atenuantă.

În sfârșit, reclamantele arată că, prin cuantumul amenzii aplicate, Comisia încalcă principiul proporționalității.

Acțiune introdusă la data de 15 decembrie 2006 — FRA.BO/Comisie

(Cauza T-381/06)

(2007/C 42/51)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: FRA.BO SpA (Milano, Italia) (reprezentanți: R. Celli și F. Distefano, lawyers)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea articolului 2 din Decizia Comisiei din 20 septembrie 2006 (cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri — C(2006) 4180 final) referitoare la o procedură de aplicare a articolului 81 CE, în măsura în care privește cuantumul amenzii impuse reclamantei;

— reducerea amenzii aplicate reclamantei în exercițiul competenței jurisdicționale avute de Curte; și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea parțială a Deciziei C(2006) 4180 final a Comisiei, din 20 septembrie 2005 în cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri, prin care Comisia a stabilit că reclamanta, împreună cu alți întreprinzători, a încălcat articolul 81 CE și articolul 53 din Acordul privind Spațiul Economic European prin stabilirea prețurilor, a listelor de prețuri, a reducerilor și a rabaturilor, a punerii în aplicare a mecanismelor pentru introducerea creșterilor de preț, prin împărțirea piețelor naționale, împărțirea clientelei și schimbul altor informații comerciale.

Reclamanta contestă decizia atacată pentru următoarele motive:

— Reclamanta invocă, în primul rând, că Comisia a făcut o eroare de apreciere manifestă și a încălcat principiile fundamentale de drept printr-o aplicare incorectă și ilegală a principiilor din Comunicarea din 2002 privind Clemența ([1]);

— Mai mult, reclamanta invocă faptul că Comisia a făcut o eroare de apreciere manifestă prin acordarea societății FRA.BO a unei reduceri de 20 % disproporționat de mici în conformitate cu Comunicarea din 1996 privind Clemența și a încălcat principiile fundamentale ale proporționalității, așteptării legitime și ale obligației de a motiva.

([1]) Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amendă și reducerea amenzilor în cazurile cartelurilor (JO C 45, 2002, p. 3).

Acțiune introdusă la data de 15 decembrie 2006 — Tomkins/Comisie

(Cauza T-382/06)

(2007/C 42/52)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Tomkins plc (Londra, Marea Britanie) (reprezentanți: T. Soames și S. Jordan, solicitors)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea articolului 1 din Decizia Comisiei din 20 septembrie 2006 (cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri — C(2006) 4180 final) referitoare la o procedură de aplicare a articolului 81 CE și a articolului 53 din acordul SEE, în măsura în care privește reclamanta; sau, în subsidiar:

— amendarea articolului 2 litera (h) din decizia contestată astfel încât să se reducă amenda impusă reclamantei și societății Pegler; și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta solicită anularea articolului 1 din Decizia C(2006) 4180 final a Comisiei, din 20 septembrie 2006 în cauza COMP/F-1/38.121 — Racorduri, prin care Comisia a stabilit răspunderea solidară a reclamantei și a societății Pegler Ltd pentru încălcarea articolului 81 CE în cadrul industriei racordurilor din cupru în perioada cuprinsă între 31 decembrie 1988 și 22 martie 2001 și i-a impus plata unei amenzi de 5,25 milioane de euro. În subsidiar, reclamanta solicită amendarea articolului 2 litera (h) din decizia contestată.

Reclamanta afirmă că articolul 230 CE a fost încălcat de către Comisie pentru următoarele motive:

În primul rând, se pretinde că regulile privind răspunderea societăților mamă pentru actele filialelor lor au fost încălcate de către Comisie prin stabilirea răspunderii solidare a reclamantei cu una dintre fostele sale filiale Pegler Ltd, pentru conduita acesteia din urmă. În acest sens, reclamanta susține că Comisia a făcut o eroare de drept manifestă prin identificarea greșită a temeiului legal pentru răspunderea societății mamă și prin aplicarea greșită a testului vizând stabilirea răspunderii acționarilor intr-o situație de fapt în care acesta nu ar trebui aplicat. Mai mult, reclamanta susține că o eroare a fost făcută de către Comisie atunci când a considerat presupusul obiect de activitate al reclamantei în sectorul construcțiilor ca fiind relevant pentru a stabili dacă reclamanta era sau nu un simplu investitor financiar care a delegat societății Pegler răspunderea operațională la nivel de subdiviziune economică locală. Și mai mult, faptul că, în această cauză, Comisia s-a liberat de propria sarcina în stabilirea răspunderii acționarilor și a transferat această sarcină acționarilor încalcă principiul prezumției de nevinovăție.

În al doilea rând, reclamanta pretinde că Comisia a făcut o eroare de fapt manifestă și nu a dovedit în mod adecvat nicio influență decisivă exercitată de către reclamantă asupra conduitei comerciale a societății Pegler. În opinia reclamantei, faptele nu stabilesc răspunderea reclamantei nici (a) în sensul legii corecte, pe care Comisia fie nu a aplicat-o, fie a aplicat-o în mod greșit, nici (b) în sensul legii incorecte așa cum a afirmat Comisia.

În al treilea rând, reclamanta afirmă că Comisia nu a explicat în mod adecvat de ce probele aduse de reclamantă au fost insuficiente pentru a respinge prezumția de influență decisivă.

În al patrulea rând, reclamanta afirmă că Comisia a aplicat un standard greșit atunci când a impus o majorare a amenzii în scop disuasiv, aceasta neevaluând corect elementele de probă pentru calculul perioadei în care societatea Pegler a participat la cartel, ajungând în acest fel la o stabilire nefondată și incorectă a duratei infracțiunii.

Acțiune introdusă la data de 19 decembrie 2006 — Karstadt Quelle/OAPI — dm drogerie markt (S-HE)

(Cauza T-391/06)

(2007/C 42/53)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Karstadt Quelle Aktiengesellschaft (Essen, Germania) (reprezentanți: Rechtsanwälte V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Altă parte în fața camerei de recurs: dm drogerie markt GmbH

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei primei camere de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI), nr. R 301/2006-1 din 26 septembrie 2006;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: dm drogerie markt GmbH.

Marca comunitară vizată: marca verbală „S-HE" pentru produse și servicii din clasele 3, 9, 14, 16, 18, 24, 25, 28, 32, 38, 41 și 42 (cererea nr. 2 766 723).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca verbală germană „SHE" pentru produse din clasele 3 și 25, marca figurativă germană „She", pentru produse din clasele 3, 9, 16,18 și 25 și marca figurativă internațională „She", pentru produse din clasele 3, 9, 16, 18 și 25.

Decizia diviziei de opoziție: admiterea în parte a opoziției, respingerea în parte a cererii.

Decizia camerei de recurs: respingerea recursului.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ([1]), întrucât există risc de confuzie între mărcile opuse.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului, din 20 decembrie 1993, privind marca comunitară (JO 1994, L 11, pag. 1).

Acțiune introdusă la data de 20 decembrie 2006 — Union Investment Privatfonds/OAPI — Unicre-Cartão International De Crédito (unibanco)

(Cauza T-392/06)

(2007/C 42/54)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt am Main, Germania) (reprezentant: Rechtsanwalt H. Keller)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: Unicre-Cartão International De Crédito, S.A.

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei camerei de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne;

— admiterea opoziției împotriva înregistrării mărcii verbale/figurative „Unibanco" din mărcile UniFLEXIO, UniZERO și UniVARIO; și

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Unicre-Cartão International De Crédito, S.A.

Marca comunitară vizată: Marca figurativă „unibanco" pentru servicii din clasele 36 și 38 (cerere de înregistrare nr. 1 871 896).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: Mărcile figurative germane „UniFLEXIO" și „UniVARIO" pentru servicii din clasele 35 și 36, marca figurativă germană „UniZERO" pentru servicii din clasa 36.

Decizia diviziei de opoziție: respingerea opoziției.

Decizia camerei de recurs: respingerea recursului.

Motivele invocate: Încălcarea drepturilor procesuale ale reclamantei, pentru că probele prezentate de aceasta cu privire la folosirea mărcilor cuprinzând elementul „Uni" nu au fost luate în considerare.

Acțiune introdusă la data de 11 decembrie 2006 — Italia/ Comisie

(Cauza T-394/06)

(2007/C 42/55)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Republica Italiană (reprezentant: G. Aiello, avocatto dello Stato)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei Comisiei C(2006) 4324 din 3 octombrie 2006, comunicată la aceeași dată, în partea în care exclude de la finanțarea comunitară și impută bugetului Republicii Italiene, consecințele financiare privind plata cheltuielilor finanțate de Fondul European de Orientare și Garantare Agricolă, secțiunea „Garantare", în cazul unor nereguli săvârșite de anumiți operatori.

Motivele și principalele argumente

În această acțiune, Republica Italiană se opune măsurii de excludere de la finanțarea comunitară și pe cale de consecință imputării statului italian a consecințelor financiare privind 157 de cazuri de nereguli in sumă totală de 310 849 495,98 euro, față de care reclamanta nu ar fi luat măsuri, inițiind procedura de recuperare cu diligența cuvenită.

În susținerea pretențiilor sale, reclamanta, care contestă orice neglijență din partea sa, învederează:

— încălcarea și/sau aplicarea greșită a articolului 5, alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 595/91 al Consiliului din 4 martie 1991 privind neregulile și recuperarea sumelor acordate pe nedrept în cadrul finanțării politicii agricole comune și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu, și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 283/72 ([1]).

— încălcarea și/sau aplicarea greșită a articolului 8, alineatul (1), litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 729/70 al Consiliului din 21 aprilie 1970 privind finanțarea politicii agricole comune ([2]) și din Regulamentul (CE) nr. 1258/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind finanțarea politicii agricole comune ([3]).

([1]) JO L 67, 14.3.1999, p. 11.
([2]) JO L 94, 28.4.1970, p. 13.
([3]) JO L 160, 26.6.1999, p. 103.

Acțiune introdusă la data de 14 decembrie 2006 — Italia/ Comisia

(Cauza T-395/06)

(2007/C 42/56)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Republica Italiană (reprezentant: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei nr. 9433 a Comisiei Europene din 4.10.2006, Direcția Generală Politică Regională — Programe și proiecte în Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Malta și Țările de Jos — având ca obiect Plăți ale Comisiei diferite de suma solicitată. Ref. Programul DOCUP Piemonte (N. CCI 2000 IT 162 DO 007);

— anularea deciziei nr. 10841 a Comisiei Europene din 14.11.2006, Direcția Generală Politică Regională — Programe și proiecte în Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Malta și Țările de Jos — având ca obiect Certificarea și declararea plăților intermediare și cerere de plată. DOCUP Veneto Ob.2000-2006 (N. CCI 2000 IT 162 DO 005);

— anularea deciziei nr. 10853 a Comisiei Europene din 14.11.2006, Direcția Generală Politică Regională — Programe și proiecte în Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Malta și Țările de Jos — având ca obiect Plăți ale Comisiei diferite de suma solicitată. Ref. Programul POR Puglia (N. CCI 1999 IT 161 PO 009);

— anularea deciziei nr. 10929 a Comisiei Europene din 15.11.2006, Direcția Generală Politică Regională — Programe și proiecte în Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Malta și Țările de Jos — având ca obiect Plăți ale Comisiei diferite de suma solicitată. Ref Programul DOCUP Toscana Ob.2 (N. CCI 2000 IT 162 DO 001);

— anularea deciziei nr. 10930 a Comisiei Europene din 15.11.2006, Direcția Generală Politică Regională — Programe și proiecte în Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Malta și Țările de Jos — având ca obiect Plăți ale Comisiei diferite de suma solicitată. Ref POR Campania 2000-2006 (N. CCI 1999 IT 161 PO 007);

— anularea deciziei nr. 11019 a Comisiei Europene din 17.11.2006, Direcția Generală Politică Regională — Programe și proiecte în Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Malta și Țările de Jos- având ca obiect Plăți ale Comisiei diferite de suma solicitată. Ref. Programul POR Sardegna 2000-2006 (N. CCI 1999 IT 161 PO 010);

— anularea tuturor actelor prealabile și corelate, precum și obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Motivele și principalele argumente sunt asemănătoare celor invocate în cauza T-345/04 Republica Italiană împotriva Comisiei ([1]).

([1]) JO C 262 din 23.10.04, p. 55.

Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Comisia/TGA Technische Gebäudeausrüstung Chemnitz

(Cauza T-396/06)

(2007/C 42/57)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. Šimerdová, Rechtsanwalt R. Bierwagen)

Pârâtă: TGA Technische Gebäudeausrüstung Chemnitz GmbH

Concluziile reclamantei

— obligarea pârâtei să restituie reclamantei suma de 32 440,80 euro, majorată cu dobânda de 4 % din data de 30 noiembrie 1999;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta a încheiat cu pârâta un contract privind activități comunitare în domeniul energiei nenucleare (1994-1998) ([1]), în cuprinsul căruia s-a stabilit competența Tribunalului de Primă Instanță pentru litigiile care rezultă din contract. Obiectul proiectului l-a constituit construirea și punerea în funcțiune provizorie a unui utilaj de uscare pentru industria pielăriei.

Prin scrisoarea din 18 februarie 1999, Comisia a reziliat acest contract, deoarece nu i-a fost prezentat un raport final corespunzător. Reclamanta susține, în acest sens, că deconturile care i-au fost prezentate ulterior de către pârâtă au fost acceptate doar parțial, pentru că lipseau anumite acte justificative. Suma rămasă a fost solicitată de reclamantă în mai multe rânduri și formează obiectul prezentei acțiuni.

([1]) Decizia Consiliului 94/806/CE de adoptare a unui program specific pentru cercetare și dezvoltare tehnologică, inclusiv demonstrare, în domeniul energiei nenucleare (1994-1998) (JO L 334, p. 87).

Acțiune introdusă la 16 decembrie 2006 — DOW AgroSciences/AESA

(Cauza T-397/06)

(2007/C 42/58)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: DOW AgroSciences Ltd (Hitchin, Regatul Unit) (reprezentanți: K. Van Maldegem și C. Mereu, lawyers)

Pârâtă: Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (AESA)

Concluziile reclamantei

— anularea Concluziei AESA intitulată „*Concluzie privind verificarea evaluării riscului în domeniul pesticidelor al substanței active Haloxyfop-R*“;

— obligarea pârâtei la plata despăgubirilor pentru prejudiciul suferit ca rezultat al măsurii contestate și, între timp, stabilirea, pe calea unei încheieri interlocutorii, că pârâta este obligată să o despăgubească pe reclamantă pentru prejudiciul cauzat, precum și amânarea pronunțării asupra stabilirii cuantumului despăgubirii, fie pe calea unui acord între părți, fie de către Curte, în absența unui astfel de acord;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Motivele și principalele argumente invocate de reclamantă sunt similare cu acelea pe care se întemeiază cauza T-311/06 *FMC Chemical și Arysta Lifesciences/AESA*.

Acțiune introdusă la data de 15 decembrie 2006 — UniCredito Italiano/OAPI — Union Investment Privatfonds (1 Unicredito)

(Cauza T-398/06)

(2007/C 42/59)

Limba în care a fost formulată acțiunea: italiana

Părțile

Reclamantă: UniCredito Italiano SpA (Genova, Italia) (reprezentanți: G. Floridia și R. Floridia, Avvocati)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: Union Investment Privatfonds GmbH

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei atacate.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Reclamanta

Marca comunitară vizată: Marca figurativă „1 Unicredito", cerere de înregistrare nr. 2.055.069 pentru produse și servicii din clasele 9, 16, 35, 36, 38, 39, 41 și 42

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura de opoziție: Union Investment Privatfonds GmbH

Marca sau semnul invocate: Mărcile germane verbale „UNIFONDS" (nr. 881.995) și „UNIRAK" (nr. 991.997) și marca figurativă „UNIZINS" (nr. 2.016.954), pentru servicii din clasa 36 (plasare de fonduri)

Decizia diviziei de opoziție: Admiterea opoziției

Decizia camerei de recurs: Respingerea recursului

Motivele invocate: Greșita aplicare a teoriei protecției extinse a mărcilor aparținând unei serii, consacrată de Tribunalul comunitar de Primă Instanță, în hotărârea din 23.2.2006, în cauza T-194/03 Bainbridge

---

Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Giropay/OAPI (GIROPAY)

(Cauza T-399/06)

(2007/C 42/60)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Giropay GmbH (Frankfurt am Main/Germania) (reprezentant: Rechtsänwaltin K. Gründig-Schnelle)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne, pronunțată la 26 octombrie 2006 în recursul R 308/2005-4 privind cererea de înregistrare a mărcii comunitare 2 843 514 „GIROPAY";

— obligarea Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: Marca verbală„GIROPAY", pentru produse și servicii din clasele 9, 36-38 și 42 (cererea nr. 2 843 514).

Decizia examinatorului: Respingerea în parte a cererii.

Decizia camerei de recurs: Respingerea recursului.

Motivele invocate: Marca a cărei înregistrare a fost solicitată nu are caracter descriptiv, în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 ([1]). În plus, marca a cărei înregistrare s-a solicitat prezintă în mod special caracterele necesare pentru a fi percepută ca un semn distinctiv, de către consumatorii vizați.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului, din 20 decembrie 1993, privind marca comunitară (JO 1994, L 11, pag. 1).

Acțiune introdusă la data de 28 decembrie 2006 — Brosmann Footwear (HK) și alții/Consiliu

(Cauza T-401/06)

(2007/C 42/61)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Brosmann Footwear (HK) Ltd (Kowloon, Hong Kong), Seasonable Footwear (Zhong Shan) Ltd (Banfu, China), Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd (Guangzhou, China), Risen Footwear (HK) Co. Ltd (Kowloon, Hong Kong) (reprezentanți: L. Ruessmann, A. Willems, lawyers)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamanților

— anularea Regulamentului (CE) nr. 1472/2006 al Consiliului în măsura în care acesta impune taxe antidumping asupra exporturilor realizate de către reclamante;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune reclamantele solicită anularea Regulamentului contestat, în măsura în care acesta impune taxe antidumping asupra exporturilor acestora către Uniunea Europeană. Acțiunea este fundamentată pe următoarele motive:

— încălcarea articolelor 2 alineatul (7) litera (b) și 9 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (în continuare denumit „Regulament de bază"), a articolului VI din GATT, precum și a principiilor nediscriminării, *nemo auditur* și așteptărilor legitime, în raport de omisiunea instituțiilor comunitare de a analiza, în mod individual, fiecare cerere de acordare a statutului de societate care funcționează conform principiilor economiei de piață (în continuare denumit „MET"), respectiv de acordare a tratamentului individual (în continuare denumit „IT");

— încălcarea articolelor 18 și 20 din Regulamentul de bază și nerespectarea dreptului la apărare al reclamantelor, în raport de omisiunea instituțiilor comunitare de a le comunica acestora modul de soluționare al cererilor de acordare a MEP și IT;

— eroarea vădită de apreciere, precum și încălcarea articolului 5 alineatul (4) din Regulamentul de bază în raport de evaluarea atitudinii producătorilor comunitari în sprijinirea investigației, a articolului 1 alineatul (4) din același Regulament în ceea ce privește definirea sferei produsului, a articolului 17 din Regulamentul de bază și a articolului 253 CE în considerarea modului de selecție a eșantioanelor de la producătorii exportatori, a articolului 3 alineatul (2) din același Regulament și a articolului 253 CE referitor la stabilirea prejudiciului, a articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul de bază cu referire la evaluarea legăturii de cauzalitate dintre importurile care fac obiectul unui dumping și prejudiciu, și, în cele din urmă, a articolului 9 alineatul (4) din Regulamentul de bază în ceea ce privește calcularea nivelului pentru eliminarea prejudiciului.

Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Spania/Comisie

(Cauza T-402/06)

(2007/C 42/62)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamant: Regatul Spaniei (reprezentant: J. M. Rodríguez Cárcamo)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantului

— anularea Deciziei C(2006) 5105 a Comisiei din 20 octombrie 2006, prin care se reduce asistența acordată din Fondul de coeziune pentru opt proiecte în curs de realizare pe teritoriul Comunității Autonome a Cataloniei;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune se îndreaptă împotriva Deciziei Comisiei C(2006) 5105 din 20 octombrie 2006, prin care se reduce asistența acordată din Fondul de coeziune pentru opt proiecte în curs de realizare pe teritoriul Comunității Autonome Catalane, indicate în continuare:

— Nr. 2001.ES.16.C.PE.058 (proiect privind extinderea tratării biologice la stația de epurare din Besos);

— Nr. 2003.ES.16.C.PE.005 (proiect privind infrastructurile de canalizare din micile aglomerări urbane din Catalonia);

— Nr. 2001.ES.16.C.PE.054 (proiect privind epurarea, tratarea noroiului și reutilizarea apelor reziduale urbane din Catalonia);

— Nr. 2000.ES.16.C.PE.112 (proiect privind canalizarea și epurarea în bazinul hidrografic al Ebrului: Monzón, Caspe și bazinele interioare ale Cataloniei);

— Nr. 2002.ES.16.C.PE.006 (proiect privind o uzină de desalinizare a apei de mare în delta Torderei);

— Nr. 2001.ES.16.C.PE.055 (proiect privind construirea și adaptarea infrastructurilor de tratare a deșeurilor municipale din Catalonia);

— Nr. 2001.ES.16.C.PE.057 (proiect privind uzine de tratare a deșeurilor municipale din regiunile Urgell, Pallars Jussà și Conca de Barberà);

— Nr. 2002.ES.16.C.PE.041 (proiect privind realizarea și ameliorarea rețelei de infrastructuri de tratare a deșeurilor municipale în Catalonia).

În decizia atacată, pârâta a aplicat o corecție globală de 2 % asistenței comunitare (85 %) acordate proiectului 2001.ES.16.C.PE.058, întrucât societatea de administrare a facturat cheltuieli neeligibile.

În privința celorlalte proiecte, Comisia, ținând seama de utilizarea sistemului „prețurilor medii" și de criteriul „experienței în lucrări anterioare", a decis să aplice o corecție financiară de 100 % din diferența comunitară, în termeni de asistență comunitară, între ofertele selectate și cele recalculate pentru fiecare contract.

În sprijinul pretențiilor sale, statul reclamant invocă, în principal, interpretarea greșită a articolului 30 alineatul (1) din Directiva 93/37/CEE [1] și a articolului 36 alineatele (1) și (2) din Directiva 92/50/CEE [2], în măsura în care decizia atacată concluzionează că aplicarea sistemului prețurilor medii, utilizat pe parcursul examinării „ofertei celei mai avantajoase din punct de vedere economic" pentru proiectele atribuite, încalcă principiul egalității de tratament, discriminând ofertele excesiv de scăzute prin raportare la alte oferte mai ridicate.

În subsidiar, se invocă totodată violarea dispozițiilor articolului H alineatul (2) din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1164/94 ([3]) prin încălcarea principiilor proporționalității și bunei administrări.

În ceea ce privește în special proiectul de epurare din Besos, se invocă, de asemenea, încălcarea articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 1386/2002 ([4]) pentru lipsa unor nereguli reale și, în subsidiar, a principiului subsidiarității, prevăzut la același articol.

([1]) Directiva 93/37/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993, privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări (JO L 199 din 9.8.1993, p. 45).
([2]) Directiva 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992, privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii (JO L 209 din 24.7.1992, p. 1).
([3]) Regulamentul (CE) nr. 1164/94 al Consiliului din 16 mai 1994, de creare a unui Fond de coeziune (JO L 130 din 25.5.1994, p. 1).
([4]) Regulamentul (CE) nr. 1386/2002 al Comisiei din 29 iulie 2002, de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1164/94 al Consiliului privind sistemele de gestionare și de control pentru asistența acordată din Fondul de Coeziune și procedura de efectuare a corecțiilor financiare (JO L 201 din 31.7.2002, p. 5).

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — Regatul Belgiei/Comisie

(Cauza T-403/06)

(2007/C 42/63)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Regatul Belgiei (reprezentanți: L.Van den Broeck, agent și J. Meyers, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantului

— anularea deciziei atacate în temeiul articolului 230 CE;

— obligarea Comisiei (Eurostat) la plata cheltuielilor de judecată făcute în legătură cu prezenta acțiune.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamantul solicită anularea deciziei Comisiei conținută în scrisoarea Oficiului de Statistică al Comunităților Europene (Eurostat) din 18 octombrie 2006, de a modifica datele referitoare la deficitul public și la datoria publică a Belgiei pentru anul 2005 și de a publica datele astfel modificate, în temeiul articolului 8h alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 3605/93 al Consiliului din 22 noiembrie 1993 privind aplicarea Protocolului privind procedura de deficit excesiv anexată Tratatului de instituire a Uniunii Europene ([1]), astfel cum a fost modificat. Reclamantul contestă două modificări aduse de Comisie, mai exact cea de a încadra Fondul infrastructurii feroviare (FIF) în sectorul administrațiilor publice în loc de sectorul societăților nefinanciare, pentru aplicarea sistemului european de conturi 1995 (SEC 95) ([2]) și de a înregistra un transfer de capital în valoare de 7 400 milioane de euro, pe motiv de preluare de către stat (FIF) în 2005 a datoriilor Societății Naționale a Căilor Ferate Belgiene (SNCB).

În sprijinul cererii sale de anulare, reclamantul invocă motivele următoare:

Cu privire la încadrarea FIF în sectorul administrațiilor publice, el invocă un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 8h alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 3605/93 și a alineatelor 2.12, 3.19 și 3.27 — 3.37 din SEC 95. Reclamantul consideră că FIF trebuie calificat drept „unitate instituțională" în sensul alineatului 2.12 din SEC 95 și „producător de piață" în temeiul criteriilor definite la alineatele 3.19 și 3.27-3.37 din SEC 95, și trebuie astfel încadrat în afara sectorului administrațiilor publice. Reclamantul susține astfel că decizia atacată arată în mod greșit că FIF nu răspunde acestei duble condiții pentru anul 2005.

În subsidiar, cu privire la transferul de capital în valoare de 7 400 milioane de euro de la statul belgian la SNCB, pe motivul preluării de către FIF în 2005 a datoriei acestei societăți, reclamantul invocă trei motive. Primul se întemeiază pe articolul 8h alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 3605/93 și pe alineatele 1.33, 1.44 litera (c), 4.165 litera (f) și 6.30 din SEC 95. Reclamantul pretinde că atribuirea datoriei în cauză Fondului infrastructurii feroviare (FIF) nu ar decurge dintr-o „operațiune" în sensul alineatului 1.33 din SEC 95, ci dintr-o „restructurare" în sensul alineatelor 1.44 litera (c) și 6.30 din SEC 95. În subsidiar, reclamantul susține că, deși atribuirea datoriei Fondului infrastructurii feroviare (FIF) ar trebui analizată ca fiind o „operațiune" în sensul alineatului 1.33 din SEC 95, ea nu ar implica transferul de capital în sensul alineatului 4.165 litera (f) din SEC 95. Al doilea motiv invocat în cadrul contestației privind înregistrarea transferului de capital în valoare de 7 400 milioane de euro de la statul belgian la SNCB, este întemeiat pe încălcarea articolului 253 CE prin faptul că, potrivit reclamantului, Comisia nu ar fi motivat suficient decizia contestată în această privință. Mai mult, reclamantul pretinde că decizia atacată ar încălca principiul protejării încrederii legitime, prin faptul că s-ar îndepărta de avizul exprimat de către Comisie (Eurostat) în corespondența sa electronică din 13 august 2004, în care un expert al Comisiei își exprimase acordul asupra analizei susținute de reclamant în prezenta cauză.

([1]) JO L 332, p. 7.
([2]) Aprobat prin Regulamentul (CE) nr. 2223/96 al Consiliului din 25 iunie 1996 privind sistemul european de conturi naționale și regionale din Comunitate, JO L 310, p. 1.

Recurs introdus la 22 decembrie 2006 de către Fundația europeană pentru formare împotriva hotărârii pronunțate la 26 octombrie 2006 de Tribunalul funcției publice în cauza F-1/05, Landgren/Fundația europeană pentru formare

(Cauza T-404/06 P)

(2007/C 42/64)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Fundația europeană pentru formare (Torino, Italia), (reprezentant: G. Vandersanden, avocat)

Cealaltă parte în proces: Pia Landgren

Concluziile părții reclamante

— constatarea admisibilității și temeiniciei prezentului recurs;

— în consecință, anularea hotărârii TFP din 26 octombrie 2006, în cauza F-1/05, Landgren/Fundația europeană pentru formare, ce constituie obiectul prezentului recurs și recunoașterea, pentru acest motiv, a caracterului licit al deciziei de concediere a pârâtei, din data de 25 iunie 2004, având drept consecință absența bazei juridice a oricărei despăgubiri;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a propriilor cheltuieli efectuate în cadrul procedurii înaintea TFP.

Motivele și principalele argumente

Prin hotărârea din 26 octombrie 2006, a cărei anulare se solicită în cadrul prezentului recurs, Tribunalul funcției publice a anulat decizia din 25 iunie 2004 a Fundației europene pentru formare, având ca obiect rezilierea contractului cu durată nedeterminată privitor la reclamanta Landgren în calitate de agent temporar, invitând părțile să se pună de acord asupra compensației pecuniare decurgând din caracterul ilegal al deciziei.

În susținerea cererii de anulare a hotărârii menționate, Fundația invocă două argumente, primul dintre acestea întemeindu-se pe nerespectarea întinderii obligației de a motiva. Recurenta susține că nu ar exista nicio bază legală care să oblige pârâta să motiveze decizia de concediere a unui agent temporar și că, prin constatarea contrară, hotărârea atacată ar încălca articolul 47 din RAA [1] și jurisprudența care face aplicarea acestei dispoziții. Mai mult, recurenta susține că hotărârea atacată s-ar întemeia în mod greșit pe acorduri și convenții care nu se aplică raporturilor dintre instituții și personalul acestora. Ea susține, de asemenea, că hotărârea atacată ar conține o contradicție între cerința expresă a motivării și legitimitatea cunoașterii motivelor deciziei de reziliere pe care cea în cauză o are.

În cadrul celui de-al doilea argument, recurenta susține că hotărârea atacată ar conține o eroare de drept constând, pe de o parte, într-o interpretare greșită a faptelor și, pe de altă parte, într-o nerespectare a interesului general, procedându-se la o apreciere eronată a elementelor concrete asupra cărora reclamanta Landgren a fost informată și care constituie motivarea deciziei de concediere.

[1] Regimul aplicabil altor agenți ai Comunităților (RAA) a fost definit prin articolul 3 al Regulamentului (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului, din 29 februarie 1968, de stabilire a Statutului funcționarilor Comunităților Europene precum și RAA (JO L 56, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Arcelor Luxembourg și alții/Comisie

(Cauza T-405/06)

(2007/C 42/65)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamante: Arcelor Luxembourg (Luxemburg, Marele Ducat al Luxemburgului) Arcelor Profil Luxembourg SA (Esch-sur-Alzette, Marele Ducat al Luxemburgului) și Arcelor International (Luxemburg, Marele Ducat al Luxemburgului) (reprezentant: A. Vandencasteele, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantelor

— anularea deciziei Comisiei din 8 noiembrie 2006 în cauza COMP/F/38.907 — Grinzi din oțel — C(2006) 5342 final;

— cel puțin anularea articolului 2 al deciziei, prin care se aplică reclamantelor o sancțiune pecuniară sau reducerea în mod drastic a acesteia;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamantele solicită anularea deciziei C(2006) 5342 final a Comisiei, din 8 noiembrie 2006, referitoare la o procedură de aplicare a articolului 65 CECO (cauza COMP/F/38.907 — Grinzi din oțel) privind înțelegerile și practicile concertate care implică producători europeni de grinzi și care au ca obiect fixarea prețurilor, alocarea unor procente și schimburile de informații pe piața comunitară a grinzilor. În subsidiar, acestea solicită anularea sau reducerea semnificativă a cuantumului amenzii care le-a fost aplicată prin decizia atacată.

În susținerea acțiunii lor reclamantele invocă mai multe motive.

Primul motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 97 CECO și pe abuzul de putere, în măsura în care decizia atacată face aplicarea articolului 65 CECO după expirarea acestuia, astfel cum este prevăzut în articolul 97.

În al doilea rând, reclamantele invocă încălcarea Regulamentului (CE) nr. 1/2003 ([1]) și un abuz de putere, din moment ce Comisia își întemeiază competența de a adopta o decizie CECO pe un regulament care nu îi conferă puteri decât în ceea ce privește punerea în aplicare a articolelor 81 și 82 CE.

Cel de-al treilea motiv se întemeiază pe încălcarea dreptului la apărare, în măsura în care decizia impută celor trei societăți afiliate responsabilitatea pentru o practică la care doar una singură a participat.

În plus, reclamantele pretind că, prin adoptarea deciziei atacate, Comisia a încălcat normele juridice în materie de prescripție.

În final, acestea susțin că decizia atacată a încălcat dreptul lor la apărare, în măsura în care aceasta a fost adoptată după mai mult de 15 ani de la comiterea faptelor, pe baza unei teorii a imputabilității enunțată, conform reclamantelor, pentru prima dată de către Comisie, în comunicarea privind obiecțiunile din martie 2006, prin urmare, într-un termen pe care ele îl consideră excesiv.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a regulilor de concurență prevăzute la articolele 81 şi 82 din tratat, JO 2003, L 1, p. 1.

Acțiune introdusă la data de 28 decembrie 2006 — Evropaïki Dynamiki/Comisie

(Cauza T-406/06)

(2007/C 42/66)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Atena, Grecia) (reprezentanți: N. Korogiannakis și N. Keramidas, lawyers)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei Comisiei (DG ENV) de a respinge oferta reclamantei și de a acorda contractul contractantului câștigător;

— obligarea Comisiei (DG ENV) la plata cheltuielilor de judecată și a altor cheltuieli suferite de reclamantă în legătură cu această acțiune, chiar dacă acțiunea este respinsă;

— obligarea Comisiei (DG ENV) la plata pagubelor suferite de reclamantă pe seama procedurii ofertare în cauză pentru o sumă de 86 300 euro.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta a făcut o ofertă ca răspuns la anunțul pârâtei de participare la licitația deschisă privind serviciile de asistență în favoarea sistemului de registre stabilit în temeiul Directivei 2003/87 ([1]), pentru sprijinirea acestuia cu întreținere tehnică și ajutor oferit utilizatorilor (JO 2006, S 102 108793). Reclamanta contestă decizia de a respinge oferta sa și de atribuire a contractului unui alt ofertant.

În sprijinul acțiunii sale, reclamanta invocă faptul că pârâta a comis mai multe erori de apreciere și a violat principiile de egalitate de tratament și de transparență. Mai mult, reclamanta susține că pârâta nu și-a motivat decizia prin neinformarea reclamantei cu privire la calitățile ofertei câștigătoare raportat la oferta reclamantei.

([1]) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 2003, p. 32).

Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Zhejiang Aokang Shoes/Consiliu

(Cauza T-407/06)

(2007/C 42/67)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Zhejiang Aokang Shoes Co., Ltd (Oubei, China) (reprezentanți: I. MacVay, solicitor, R. Thompson, QC și K. Beal, barrister)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantului

— anularea regulamentului contestat, în măsura în care se aplică reclamantei;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta, care este un producător și exportator chinez de încălțăminte din piele, solicită anularea Regulamentului (CE) nr. 1472/2006 al Consiliului din 5 octombrie 2006 de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor de anumite tipuri de încălțăminte cu fețe din piele originare din Republica Populară Chineză și din Vietnam ([1]).

În sprijinul cererii sale, reclamanta invocă nouă motive, dintre care primele cinci se referă la lipsa de competență, încălcarea unor cerințe procedurale esențiale prevăzute în Regulamentul de bază ([2]) și încălcarea principiilor așteptării legitime, dreptului la apărare și tratamentului egal.

În plus, reclamanta susține că marja de dumping care i s-a aplicat a fost calculată în mod greșit și discriminator și că regulamentul contestat este viciat de o eroare manifestă de evaluare cu privire la întinderea și durata prejudiciului invocat pentru a justifica instituirea acestor drepturi în sarcina reclamantei.

Mai mult, argumentează reclamanta, Comisia a încălcat articolul 20 din Regulamentul de bază, deoarece nu a asigurat informarea corespunzătoare cu privire la modificarea substanțială a măsurilor definitive propuse de Comisie în perioada 7 iulie-28 iulie 2006.

În sfârșit, reclamanta susține că regulamentul contestat încalcă articolul 2 alineatul (10) din Regulamentul de bază, cu privire la necesitatea de a face o „comparație echitabilă" între prețul de export și valoarea normală, atunci când se evaluează marja de dumping.

([1]) JO 2006 L 275, p. 1.
([2]) Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996 L 56, p. 1)

Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Wenzhou Taima Shoes/Consiliu

(Cauza T-408/06)

(2007/C 42/68)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Wenzhou Taima Shoes Co., Ltd (Yang Yi, China) (reprezentanți: I. MacVay, solicitor, R. Thompson, QC și K. Beal, barrister)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— anularea regulamentului contestat, în măsura în care i se aplică reclamantei;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Motivele și principalele argumente pe care se bazează reclamanta sunt identice cu cele invocate în cauza T-407/06 *Zhejiang Aokang Shoes/Consiliu*.

Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory/Consiliu

(Cauza T-409/06)

(2007/C 42/69)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory (Hui Yang) Co., Ltd (Xin Xu, China) (reprezentanți: I. MacVay, solicitor, R. Thompson, QC și K. Beal, barrister)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— anularea Regulamentului contestat, în măsura în care i se aplică reclamantei;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta, care este un producător și exportator chinez de încălțăminte din piele, solicită anularea Regulamentului (CE) nr. 1472/2006 al Consiliului, din 5 octombrie 2006, de instituire a unui drept antidumping definitiv și de percepere definitivă a dreptului provizoriu instituit asupra importurilor de anumite tipuri de încălțăminte cu fețe din piele originare din Republica Populară Chineză și din Vietnam ([1]).

În sprijinul cererii sale, reclamanta invocă șase motive, susținând că:

— Regulamentul contestat este viciat de o eroare manifestă de evaluare sau încalcă cerințe procedurale esențiale și principiul tratamentului egal, întrucât nu recunoaște faptul că reclamanta a operat conform principiilor economiei de piață ([2]);

— prin refuzul de a aplica reclamantei statutul de societate care funcționează conform principiilor economiei de piață, Comisia a încălcat articolul 3 din Regulamentul de bază și a comis o eroare manifestă de evaluare, întrucât nu a luat în considerare informații relevante privind structura pieței și în special rolul important pe care îl au intermediarii independenți în furnizarea produselor fabricate de reclamantă;

— Comisia a acționat în afara câmpului de aplicare a articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul de bază și a încălcat dreptul la apărare al reclamantei;

— Comisia a încălcat articolul 20 din Regulamentul de bază întrucât nu a asigurat informarea corespunzătoare a reclamantei cu privire la modificarea substanțială a măsurilor definitive propuse de Comisie între 7 iulie și 28 iulie 2006;

— Regulamentul contestat mai este viciat de o eroare manifestă de evaluare cu privire la întinderea și durata prejudiciului invocat pentru a justifica impunerea acestor drepturi în sarcina reclamantei; și

— Regulamentul contestat încalcă articolul 2 alineatul (10) din Regulamentul de bază, în ceea ce privește necesitatea de a face „o comparație echitabilă" între prețul de export și valoarea normală, atunci când se evaluează marja de dumping.

(1) JO 2006 L 272, p. 1.
(2) A se vedea articolul 2 alineatul (7) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996 L 56, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 21 decembrie 2006 — Foshan City Nanhai Golden Step Industrial/Consiliu

(Cauza T-410/06)

(2007/C 42/70)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co. Ltd (Hong Kong, China) (reprezentanți: I. MacVay, solicitor, R. Thompson, QC și K. Beal, barrister)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— anularea Regulamentului (CE) nr. 1472/2006 al Consiliului, în măsura în care i se adresează reclamantei;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, reclamanta solicită anularea Regulamentului contestat, în temeiul articolului 230 CE, în măsura în care acesta instituie drepturi antidumping definitive asupra exporturile sale către Uniunea Europeană.

Reclamanta invocă patru motive pentru susținerea solicitării sale:

— reclamanta susține că modul de calculare de către Comisie a marjei de profit care se utilizează la calcularea valorii normale a reclamantei este viciat de o eroare manifestă și/sau îi încalcă drepturile de apărare;

— mai mult, susține reclamanta, Comisia ar fi încălcat cerințele articolului 3 din Regulamentul de bază și/sau ar fi comis o eroare manifestă de evaluare, întrucât nu a luat în considerare informații relevante privind structura pieței și în special rolul important pe care îl au intermediarii independenți în furnizarea produselor fabricate de reclamantă;

— din punctul de vedere al reclamantei, Comisia a încălcat și articolul 20 din Regulamentul de bază și/sau cerințe procedurale esențiale și/sau drepturile sale de apărare, întrucât nu a asigurat informarea corespunzătoare cu privire la modificarea substanțială a măsurilor definitive propuse de Comisie între 7 iulie și 28 iulie 2006;

— în final, reclamanta susține că Regulamentul atacat mai este viciat de o eroare manifestă de evaluare cu privire la întinderea și durata prejudiciului invocat pentru a justifica existența unui prejudiciu important și instituirea acestor drepturi în sarcina reclamantei.

Acțiune introdusă la data de 22 decembrie 2006 — SO.GE. L.M.A./AER

(Cauza T-411/06)

(2007/C 42/71)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: SO.GE.L.M.A. Srl (Scandicci, Italia) (reprezentanți: E. Cappelli, P. De Caterini, A. Bandini și A. Gironi, avvocati)

Pârâtă: Agenția Europeană pentru Reconstrucție

Concluziile reclamantei

— anularea deciziilor AER de anulare a procedurii pentru atribuirea contractului de achiziție publică de lucrări „Restabilirea liberei navigații (înlăturarea dispozitivelor neexplodate) pe căile de navigație interioară, Republica Sârbă, Serbia și Muntenegru“ (trimitere la anunțul nr. EuropeAid/120649D/W/YU, proiectul nr. 05SER01 04 01) și de inițiere a unei noi proceduri, comunicate prin scrisorile AER din 9 octombrie 2006, protocolul D (06)DG/MIL/EP2715 și din 14 decembrie 2006, protocolul DG/mie/3313, precum și a oricărui alt act prealabil, subsecvent sau conex acestora („ogni altro atto communque pressuposto, coordinato o connesso“), inclusiv a deciziei de excludere a reclamantei, și, în orice caz, condamnarea Agenției Europene pentru Reconstrucție la plata de daune-interese către reclamantă în cuantumul arătat în cerere;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Procedura în discuție în prezenta cauză avea ca obiect atribuirea unui contract de achiziție publică de lucrări constând în identificarea și înlăturarea dispozitivelor militare rămase neexplodate în urma bombardamentelor aeriene efectuate de NATO în 1999, în scopul reluării navigației interioare pe cursul Dunării și al râului Sava.

După ce oferta sa a fost reținută ca fiind cea mai favorabilă, reclamanta a primit o primă cerere de clarificări, care au fost de îndată furnizate. În special, au fost oferite explicații punctuale în ceea ce privește prezența, în calitate de șef al echipei de căutare sub apă, a unei persoane înalt calificate, dar cu o experiență profesională inferioară celei cerute în anunț.

După ce a avut contacte profesionale cu o companie de consultanță a Agenției Europene pentru Reconstrucție în procedura de atribuire a contractului în discuție, care permiteau să se întrevadă un rezultat pozitiv în cadrul acesteia, reclamanta a fost ulterior înștiințată despre anularea procedurii de atribuire ca urmare a lipsei de oferte corespunzătoare din punct de vedere tehnic, și despre intenția de a se proceda la publicarea unei noi cereri de oferte.

În susținerea pretențiilor sale, reclamanta invocă încălcarea prevederilor articolului 41 din Directiva 2004/18 a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii ([1]) și, în general, a principiilor care guvernează legislația comunitară în materia procedurii de atribuire a contractelor de achiziții publice, în măsura în care anularea procedurii în discuție este rezultatul unei decizii nefundamentate, luate fără o evaluare aprofundată a interesului public care trebuie apărat. În al doilea rând, reclamanta invocă încălcarea obligației de motivare.

([1]) JO L 134 din 30.4.2004, p. 114.

Acțiune introdusă la data de 29 decembrie 2006 — Vitro Corporativo/OAPI — VKR Holding (Vitro)

(Cauza T-412/06)

(2007/C 42/72)

Limba în care a fost formulată acțiunea: spaniola

Părțile

Reclamantă: Vitro Corporativo, S.A. de C.V. (reprezentant: J. Botella Reyna, abogado)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: VKR Holding A.S.

Concluziile reclamantei

— Pronunțarea unei hotărâri care să permită înregistrarea mărcii comunitare VITRO pentru produse din clasa 19.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: Reclamanta

Marca comunitară vizată: Marca figurativă „Vitro“ (cerere de înregistrare nr. 2.669.521) pentru produse și servicii din clasele 1, 7, 8, 9, 11, 12, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 27, 30, 35, 39, 40, 41, 42 și 43

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura de opoziție: VKR Holding A/S

Marca sau semnul invocat în procedura de opoziție: Mărcile verbale daneză (nr. 1956 1415 VR), germană (nr. 725 452), britanică (nr. 1.436.897) și comunitară (nr. 651.745) „VITRAL“, pentru produse, între altele, din clasa 19 (sticlă pentru construcții, geamuri pentru ferestre, geamuri securizate și izolante), împotriva cărora a fost formulată opoziția

Decizia diviziei de opoziție: Admiterea opoziției și respingerea înregistrării mărcii comunitare pentru produse din clasa 19

Decizia camerei de recurs: Respingerea recursului

Motivele invocate: Greșita aplicare a articolului 8 alineatul 1 litera b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 privind marca comunitară

Recurs introdus la data de 22 decembrie 2006 împotriva ordonanței pronunțate la data de 9 octombrie 2006 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-53/06, Gualtieri/Comisie

(Cauza T-413/06 P)

(2007/C 42/73)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Claudia Gualtieri (Bruxelles, Belgia) (reprezentanți: M. Gualtieri, P. Gualtieri, avvocati)

Cealaltă parte în procedură: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentei

— Anularea ordonanței atacate pronunțate de Tribunalul Funcției Publice la data de 9 octombrie 2006 și declararea competenței acestuia din urmă de a soluționa litigiul.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs a fost introdus împotriva ordonanței pronunțate în cauza F-53/06 de către Tribunalul Funcției Publice al Uniunii Europene, la data de 9 octombrie 2006, prin care tribunalul menționat s-a declarat *necompetent rationae personae* să se pronunțe pe fond în litigiul dintre recurentă, expert național detașat, și Comisie.

În sprijinul pretențiilor sale, recurenta invocă faptul că măsura atacată se bazează pe o lectură superficială și eronată a articolului 1 alineatul 2 din Decizia Comisiei privind regimul aplicabil experților naționali detașați (END). Aceasta trimite, în această privință, la articolele 7 literele a), f) și g), 11 alineatele 1 și 3, 12 alineatele 1 și 2, 13 alineatul 1, 14 și 15 din aceeași decizie.

Din toate aceste dispoziții s-ar deduce că raporturile unui expert național cu administrația de origine rămân suspendate pe toată durata detașării și că în această perioadă expertul național detașat este pe deplin integrat în structura Comisiei, fiind obligat să-și exercite prestațiile exclusiv în favoarea acesteia.

În consecință, nu ar exista nicio îndoială că litigiile privind acest raport exclusiv de muncă sunt de competența Tribunalului Funcției Publice, existând o clară asimilare a regimului juridic al experților naționali detașați cu cea a agenților.

Recurs introdus la data de 27 decembrie 2006 de către Philippe Combescot împotriva hotărârii pronunțate la data de 19 octombrie 2006 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-114/05, Philippe Combescot/Comisie

(Cauza T-414/06 P)

(2007/C 42/74)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurent: Philippe Combescot (Lecce, Italia) (reprezentanți: A. Maritati și V. Messa, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentului

— În vederea modificării hotărârii pronunțate de Tribunalul Funcției Publice la 19 octombrie 2006 în cauza F-114/05, în principal se solicită declararea recursului ca admisibil pentru că a fost introdus în termen și este justificat de interesul funcționarului de a fi apărat de justiție;

— Recunoașterea faptului că prin adoptarea dispoziției domnul Philippe Combescot a suportat daune morale, fiindu-i prejudiciate sănătatea și imaginea, fapt cu repercusiuni grave asupra echilibrului său psihologic;

— Plata în favoarea domnului Combescot a sumei de 150 000 euro, cu titlu de reparare a prejudiciului;

— Obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată și a altor cheltuieli.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este introdus împotriva hotărârii Tribunalului Funcției Publice al Uniunii Europene, pronunțată la 19 octombrie 2006, în cauza F-114/05, care a declarat acțiunea inadmisibilă pe motivul introducerii tardive și a lipsei de interes.

În susținerea pretențiilor sale, recurentul învederează:

— Interpretarea greșită a articolului 92 alineatul (2) din Statut, în special a definiției sintagmei „decizie implicită de respingere", în măsura în care, din punct de vedere al efectelor asupra termenului de introducere a recursului, hotărârea recurată consideră decizia expresă pronunțată în termen și necomunicată ca fiind echivalentă cu decizia implicită de respingere. În opinia recurentului, hotărârea de primă instanță nu se pronunță asupra capătului de cerere esențial formulat în litigiu: dacă o dispoziție expresă de respingere, adoptată în termenul prevăzut în Statut, dar necomunicată persoanei interesate, își produce toate efectele.

— Între altele, în cazul de față, întârzierea nepermisă în comunicarea dispoziției nu poate fi imputată în nici un caz persoanei interesate. Nici cu privire la acest aspect Tribunalul nu a apreciat în mod corect, chiar și sub aspectul respectării regulilor de procedură, argumentele invocate în apărare de către pârâtă cu privire la dificultățile pe care le-a întâmpinat în identificarea domiciliului funcționarului.

— Deși la data introducerii recursului recurentul era deja pensionat, el era la momentul respectiv, rămânând și în prezent, interesat să introducă recurs pentru a demonstra ilegalitatea transferului respectiv, în măsura în care, ca o consecință a declarării dispoziției contestate ca ilegală, se solicită repararea prejudiciilor morale și profesionale.

Recurs introdus la data de 29 decembrie 2006 de către De Smedt împotriva hotărârii pronunțate la 19 octombrie 2006 de Tribunalul funcției publice în cauza F-59/05, De Smedt/Comisie

(Cauza T-415/06 P)

(2007/C 42/75)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Elisabeth De Smedt (Wezembeek-Oppem, Belgia) (reprezentanți: L. Vogel și R. Kechiche, avocats)

Intimată: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentei

— anularea în totalitate a hotărârii atacate, pronunțată la 19 octombrie 2006 de către a doua cameră a Tribunalului funcției publice, comunicată prin scrisoare recomandată la 19 octombrie 2006, prin care a fost respinsă acțiunea formulată de către recurentă la 8 iulie 2005;

— admiterea capetelor de cerere formulate de recurentă în acțiunea menționată mai sus, introdusă la 8 iulie 2005;

— condamnarea intimatei și a intervenientului la plata cheltuielilor de judecată, conform articolului 87 alineatul 2 din Regulamentul de procedură, inclusiv cheltuielile indispensabile pentru derularea procedurii, și în special cheltuielile pentru alegerea domiciliului, de deplasare și de ședere precum și onorariile avocaților, conform articolului 91 litera (b) din Regulamentul de procedură.

Motivele și principalele argumente

Prin hotărârea din 19 octombrie 2006, a cărei anulare este solicitată prin prezentul recurs, Tribunalul a respins acțiunea formulată de recurentă, care avea ca obiect, pe de o parte, anularea deciziei Comisiei din 21 martie 2005 prin care se fixează clasa de încadrare și remunerația recurentei, fost agent auxiliar angajat ca agent contractual, precum și, pe de altă parte, acordarea de daune-interese.

În susținerea cererii de anulare a respectivei hotărâri, recurenta invocă două motive, primul rezultând din încălcarea articolului 80 alineatul 3, din condițiile de angajare a altor categorii de angajați (CAA) ([1]), precum și din eroarea vădită de apreciere. Recurenta susține că, respingând primul argument al acțiunii sale inițiale pe motiv că intimata trebuia să respecte un calendar care a fost fixat în concordanță cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 723/2004 ([2]) referitor la înlocuirea vechiului statut de agent auxiliar prin noul statut de agent contractual, Tribunalul a permis Comisiei să nu respecte toate procedurile prealabile primelor angajări de agenți contractuali, nerespectând dispozițiile articolului 80 alineatul 3, CAA.

Al doilea motiv de recurs rezultă din principiul nediscriminării, din lipsa motivării și din lipsa răspunsului la înscrisurile recurentei în situația în care s-a respins al doilea argument al acțiunii sale inițiale, care se deducea din situația discriminantă în care recurenta era nevoită să lucreze, prin comparație cu alte persoane care exercitau funcții identice cu ale sale, în cadrul aceluiași serviciu al Comisiei. Recurenta reproșează Tribunalului că nu a dat un răspuns adecvat la argumentările sale în această privință și că s-a limitat să înlăture motivul utilizând o formulă abstractă.

([1]) Condițiile de angajare a altor categorii de angajați ai Comunităților (CAA) au fost definite de articolul 3 din Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului, din 29 februarie 1968, de stabilire a statutului funcționarilor și a Condițiilor de angajare a altor categorii de angajați ai Comunităților Europene (JO L 56, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004 al Consiliului din 22 martie 2004 privind modificarea statutului funcționarilor și a Condițiilor de angajare a altor categorii de angajați ai Comunităților Europene (JO L 124, p. 1).

Acțiune introdusă la data de 29 decembrie 2006 — Sumitomo Chemical Agro Europe/Comisia

(Cauza T-416/06)

(2007/C 42/76)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Sumitomo Chemical Agro Europe SAS (Saint Didier, Franța) (reprezentanți: K. Van Maldegem și C. Mereu, lawyers)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

— condamnarea pârâtei, după caz printr-o încheiere interlocutorie, la corectarea erorii materiale din anexa I partea A și la înlocuirea „0,75 g“ cu „0,75 Kg“;

— anularea următoarelor prevederi din Directiva 2006/132:

articolul 3 alin. (2): „până la 30 iunie 2008“

anexa I: „30 iunie 2008“

anexa I partea A: „pentru următoarele culturi“

„— castraveți în sere (sisteme hidroponice închise),

— prune (pentru procesare)“

anexa I partea B: „Statele membre vor solicita alte studii, cu privire la potențialele proprietăți ale substanței procymidone de a produce tulburări endocrine în termen de doi ani de la adoptarea normelor cu privire la testarea tulburărilor endocrine de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE). Acestea se vor asigura că autorul notificării la cererea căruia substanța procymidone a fost inclusă în prezenta anexă furnizează aceste studii către Comisie, în termen de doi ani de la adoptarea normelor menționate mai sus.“

— condamnarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Directiva 91/414 a Consiliului privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar ([1]) prevede că statul membru nu va autoriza un produs fitosanitar decât dacă substanțele sale active sunt înscrise în anexa I și toate condițiile precizate în aceasta sunt îndeplinite. Reclamanta urmărește anularea parțială a Directivei 2006/132 a Comisiei pentru modificarea Directivei 91/414 în sensul includerii substanței procymidone ca substanță activă ([2]), întrucât această directivă i) prevede doar includerea limitată a substanäei procymidone în anexa I a Directivei 91/414, ii) prevede condiții speciale pentru utilizarea autorizată și iii) prevede o durată limitată de 18 luni pentru validitatea includerii limitate în anexa I.

În susținerea cererii sale, reclamanta arată că directiva contestată încalcă articolul 1 alineatul (1), articolul 2 alineatul (1) și articolul 5 alineatele (1) și (4) ale Directivei 91/414. Mai mult, reclamanta susține că directiva contestată contravine articolului 5 alineatul (5) al Directivei 91/414 și că, în consecință, Comisia își depășește limitele de discreție.

Reclamanta pretinde de asemenea că directiva contestată are deficiențe în ce privește procedura, întrucât Comisia este obligată să adopte măsurile astfel cum au fost propuse Comitetului permanent privind rețeaua de alimente și sănătatea animalelor și Consiliului fără să le modifice înainte de adoptarea lor finală.

În plus, reclamanta pretinde că directiva contestată îi încalcă încrederea legitimă, precum și principiile bunei administrări, subsidiarității, proporționalității, securității juridice, tratamentului egal și excelenței și independenței consilierii științifice. Reclamanta susține de asemenea că directiva contestată nu furnizează suficiente argumente și că este încălcată astfel și obligația de motivare.

În sfârșit, reclamanta susține că directiva contestată îi încalcă dreptul de a desfășura activități comerciale și îi afectează dreptul la proprietate.

([1]) Directiva 91/414/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar (JO L 230 din 19.8.1991, p. 1).

([2]) Directiva 2006/132/CE a Comisiei din 11 decembrie 2006 pentru modificarea Directivei Consiliului 91/414/CEE în sensul includerii substanței procymidone ca substanță activă. (JO L 349 din 12.12.2006, p. 22).

Acțiune introdusă la data de 5 ianuarie 2007 — Sanofi-Aventis/OAPI — AstraZeneca (EXANTIN)

(Cauza T-4/07)

(2007/C 42/77)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Sanofi-Aventis SA (Paris, Franța) (reprezentant: R. Gilbey, lawyer)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în fața camerei de recurs: AstraZeneca AB (Södertälje, Suedia)

Concluziile reclamantei

— anularea deciziei primei camere de recurs din data de 10 octombrie 2006, în cauza R 1302/2005-1, și admiterea susținerii reclamantei, conform căreia există un risc de confuzie între mărcile în cauză;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: AstraZeneca AB

Marca comunitară vizată: Marca verbală „EXANTIN“ pentru produse din clasa 5 — cererea nr. 2 694 115

Titularul mărcii sau al semnului invocat în procedura de opoziție: Reclamanta

Marca sau semnul invocat în procedura de opoziție: Mărcile verbale internațională și națională „ELOXATIN“ și „ELOXATINE“ pentru produse din clasa 5

Decizia diviziei de opoziție: Respingerea opoziției

Decizia camerei de recurs: Respingerea recursului

Motivele invocate: Camera de recurs nu a identificat publicul relevant în totalitatea sa și a stabilit, în mod greșit, o ierarhie a nivelurilor de atenție între categoriile publicului relevant pe care l-a identificat.

Mai mult, camera de recurs nu a aplicat criteriile corespunzătoare atunci când a comparat produsele și nu a efectuat o comparație globală a semnelor. În consecință, camera de recurs a decis în mod greșit că nu există niciun risc de confuzie.

Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din data de 1 decembrie 2006 — Neoperl/OAPI (reprezentarea unui tub sanitar)

(Cauza T-97/06) ([1])

(2007/C 42/78)

Limba de procedură: germana

Președintele camerei a doua a dispus radierea cauzei.

([1]) JO C 131, 3.6.2006.

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE AL UNIUNII EUROPENE

Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (camera întâi) din data de 16 ianuarie 2007 — Genette/Comisie

(Cauza F-92/05) ([1])

(Funcționari — Pensii — Drept la pensie dobândit anterior intrării în serviciul Comunităților — Transfer în regimul comunitar — Retragerea cererii de transfer în scopul invocării unor dispoziții mai favorabile)

(2007/C 42/79)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Emmanuel Genette (Gorze, Franța) (reprezentant: M.-A. Lucas, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: V. Joris și D. Martin, agenți)

Intervenient în interesul pârâtei: Regatul Belgiei (reprezentant: L. Van den Broeck, agent)

Obiectul cauzei

Anularea deciziei Comisiei de refuzare a retragerii cererii reclamantului referitoare la transferul drepturilor sale la pensie dobândite în Belgia în scopul introducerii unei noi cereri în temeiul unor prevederi noi, mai favorabile.

Dispozitivul hotărârii

1) *Anulează decizia Comisiei Comunităților Europene din 25 ianuarie 2005.*

2) *Obligă Comisia Comunităților Europene la suportarea propriilor cheltuieli, precum și pe cele ale dlui Genette.*

3) *Obligă Regatul Belgiei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată.*

([1]) JO C 315 din 10.12.2005, p. 14 (cauză înregistrată inițial la Tribunalul de Primă Instanță al Comunităților Europene cu numărul T-361/05 și transmisă la Tribunalul Funcției Publice al Uniunii Europene prin ordonanța din 15.12.2005).

Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (prima cameră) din data de 16 ianuarie 2007 — Philippe Vienne și alții/Parlamentul european

(Cauza F-115/05) ([1])

(Funcționari publici — Obligație de asistență care incumbă administrației — Refuz — Transferarea drepturilor la pensie dobândite in Belgia)

(2007/C 42/80)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamanți: Philippe Vienne (Bascharage, Luxemburg) și alții (reprezentanți: G. Bouneou și F. Frabetti, avocats)

Pârât: Parlamentul european (reprezentanți: inițial, M. Mustapha-Pacha și A. Bencomo-Weber și, ulterior, J. De Wachter, M. Mustapha-Pacha și K. Zejdova, în calitate de agenți)

Obiectul cauzei

Pe de o parte, anularea hotărârii Parlamentului prin care s-au respins cererile de asistență introduse de reclamanți în cadrul transferării drepturilor la pensie obținute de aceștia în Belgia și, pe de altă parte, o cerere în despăgubiri

Dispozitivul hotărârii

1) *Respinge cererea.*

2) *Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.*

([1]) JO C 22 din 28.1.2006, p. 24 (cauză înregistrată inițial pe rolul Tribunalului de Primă Instanță a Comunităților Europene sub numărul T-427/05 și transferată la Tribunalul funcției publice al Uniunii Europene prin ordonanța din 15.12.2005).

Hotărârea Tribunalului Funcției Publice din data de 16 ianuarie 2007 — Gesner/OAPI

(Cauza F-119/05) ([1])

(Funcționari — Invaliditate — Respingerea cererii de constituire a unei comisii de invaliditate)

(2007/C 42/81)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Charlotte Gesner (Birkerod, Danemarca) (reprezentanți: J. Vázquez Vázquez și C. Amo Quiñones, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (reprezentant: I de Medrano Caballero, în calitate de agent)

Obiectul cauzei

Anularea deciziei OAPI din 2 septembrie 2005 de respingere a cererii reclamantei de constituire a unei comisii de invaliditate care să evalueze incapacitatea acesteia de a-și îndeplini îndatoririle corespunzătoare postului său și dreptul acesteia la pensie de invaliditate

Dispozitivul hotărârii

1) *Anulează decizia din 21 aprilie 2005 prin care Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) a respins cererea dnei Gesner de constituire a unei comisii de invaliditate.*

2) *Obligă OAPI la plata cheltuielilor de judecată.*

([1]) JO C 96, 22.4.2006, p. 34.

Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (camera întâi) din data de 16 ianuarie 2007 — Borbély/Comisie

(Cauza F-126/05) ([1])

(Funcționari — Rambursarea cheltuielilor — Indemnizație de instalare — Indemnizație zilnică — Cheltuieli de călătorie la intrarea în funcție — Loc de recrutare — Competență de plină jurisdicție)

(2007/C 42/82)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Andrea Borbely (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: R. Stötzel, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: J. Currall și H. Kraemer, agenți)

Obiectul cauzei

Anularea deciziei Comisiei prin care îi sunt refuzate reclamantei beneficiul indemnizației de instalare, al indemnizației zilnice, precum și rambursarea cheltuielilor de călătorie ca urmare a stabilirii locului său de recrutare la Bruxelles

Dispozitivul hotărârii

1) *Anulează Decizia Comisiei Comunităților Europene din 2 martie 2005 în măsura în care aceasta refuză să acorde reclamantei indemnizația de instalare prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din anexa VII din Statut și indemnizația zilnică prevăzută la articolul 10 alineatul (1) al aceleiași anexe.*

2) *Obligă Comisia Comunităților Europene la plata către reclamantă conform prevederilor statutare în vigoare, a valorii indemnizațiilor menționate, majorate cu daune-interese moratorii începând de la data la care acestea au fost efectiv datorate și până la data plății efective, la nivelul dobânzii fixate de Banca Centrală Europeană pentru principalele operațiuni de refinanțare și aplicabil în perioada respectivă, majorat cu două puncte.*

3) *Respinge acțiunea pentru restul capetelor de cerere.*

4) *Obligă fiecare parte la suportarea propriilor cheltuieli.*

([1]) JO C 60 din 11.3.2006, p. 54.

Hotărârea Tribunalului Funcției Publice (camera întâi) din 16 ianuarie 2007 — Frankin și alții/Comisie

(Cauza F-3/06) ([1])

(Funcționari — Obligația de asistență ce incumbă administrației — Refuz — Transferul drepturilor de pensie dobândite în Belgia)

(2007/C 42/83)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamanți: Jacques Frankin (Sorée, Belgia) și alții (reprezentanți: G. Bouneou și F. Frabetti, avocats)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Lozano Palacios și D. Martin, agenți)

Obiectul cauzei

Pe de o parte, anularea deciziei Comisiei de respingere a cererilor de asistență introduse de reclamanți în cadrul transferului drepturilor de pensie dobândite în Belgia și, pe de altă parte, o cerere de daune-interese

Dispozitivul hotărârii

1) *Respinge acțiunea.*

2) *Fiecare dintre părți va suporta propriile cheltuieli de judecată.*

([1]) JO C 74 din 25.3.2006, p. 33.

Acțiune introdusă la data de 27 decembrie 2006 — Adriana Dragoman/Comisie

(Cauza F-147/06)

(2007/C 42/84)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Adriana Dragoman (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: S. Mihailescu, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Pretențiile reclamantei

— anularea deciziei juriului de la concursul general EPSO/AD/44/06 CJ, vizând stabilirea unei liste de rezerve pentru recrutarea de juriști lingviști de limbă română, de a acorda o notă de 18/40 la proba scrisă b) a reclamantei și de a nu o admite pe aceasta din urmă la proba orală a respectivului concurs;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În sprijinul acțiunii sale, reclamanta invocă două motive, dintre care primul este divizat în două aspecte. Primul vizează încălcarea regulilor în conformitate cu care s-au desfășurat lucrările juriului, prin aceea că acesta din urmă ar fi evaluat probele ținând cont mai mult de înțelegerea limbii sursă decât de exactitatea traducerii în română. Cel de-al doilea vizează încălcarea dispozițiilor din avizul de concurs referitoare la constituirea conform regulilor și la publicarea numelor membrilor juriului. Această publicare ar fi avut loc cu 3 zile înaintea probelor, în timp ce avizul de concurs ar fi prevăzut minimum 15 zile.

În cel de-al doilea motiv, reclamanta invocă încălcarea principiului obligației de a motiva, prin aceea că evaluarea făcută de juriu nu ar furniza nicio precizare cu privire la parametrii utilizați cu ocazia corectării probelor.

Acțiune introdusă la data de 28 decembrie 2006 — Collée/Parlamentul European

(Cauza F-148/06)

(2007/C 42/85)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Laurent Collée (Luxemburg, Luxemburg) (reprezentanți: S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen și E. Marchal, avocats)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile reclamantului

— declararea nelegalității punctului I.3 din „Instrucțiunile referitoare la procedura de atribuire a punctelor de promovare" ale Parlamentului European din 13 iunie 2002;

— anularea deciziei din 9 ianuarie 2006 a autorității învestite cu puterea de numire (AIPN) de a acorda reclamantului două puncte de merit în cadrul exercițiului de promovare 2004;

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamantul, funcționar la Parlamentul European cu gradul AST 8, reproșează AIPN faptul că nu a efectuat un examen comparativ al meritelor la nivelul tuturor funcționarilor instituției promovabili și clasificați în același grad ca și reclamantul. Acesta invocă, în special, încălcarea articolelor 5 și 45 din Statut precum și încălcarea principiului egalității de tratament și al nediscriminării. În plus, decizia atacată ar fi afectată de o eroare manifestă de apreciere și de o lipsă de motivare.

Reclamantul invocă, în sfârșit, nelegalitatea punctului I.3 din Instrucțiunile menționate mai sus, care privesc atribuirea excepțională de puncte de promovare de către Secretarul general. In particular, limitele pe care această dispoziție le impune Secretarului general nu respectă articolul 45 din Statut și principiul egalității de tratament.

Acțiune introdusă la 3 ianuarie 2007 — Chassagne/Comisie

(Cauza F-1/07)

(2007/C 42/86)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Olivier Chassagne (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: Y. Minatchy, avocat)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantului

— anularea deciziei Comisiei din data de 17 noiembrie 2006, care stabilește lista agenților promovați și a măsurilor ce decurg din aceasta pentru reclamant;

— pronunțarea oricărei măsuri necesare pentru salvgardarea drepturilor și intereselor reclamantului;

— obligarea pârâtei la plata de daune-interese în cuantum de 160 184 euro;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamantul contestă decizia Comisiei de a nu înscrie numele său pe lista funcționarilor promovați în cadrul exercițiului de promovare 2006, pentru motivul că nu a putut obține, pentru acest exercițiu, nici raport de notare — procedura de evaluare care îl privea fiind încă în derulare la data deciziei în litigiu — nici notă de merit.

Acțiunea este motivată în principal prin faptul că autoritatea învestită cu putere de numire (AÎPN) l-ar fi exclus pe reclamant din cadrul exercițiului de notare și de promovare 2006, aducând astfel o întârziere prejudiciabilă evoluției carierei sale.

Reclamantul apreciază că decizia atacată: i) încalcă mai multe principii generale ale dreptului comunitar, dintre care, în special, protecția dreptului la apărare, obligația de a motiva, interzicerea erorii vădite de apreciere, protecția încrederii legitime, securitatea juridică și egalitatea de tratament; ii) ignoră mai multe dispoziții ale dreptului comunitar, în special articolele 43 și 45 din statut și dispozițiile generale de aplicare, pe care Comisia le-a stabilit pentru implementarea acestora.